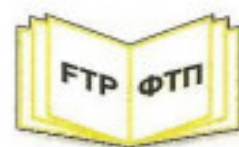

МАРИО МИЛАНО

Таралелж
в гащитѣ

МАРИО МИЛАНО
ТАРАЛЕЖ В ГАЩИТЕ

chitanka.info

Внимание!

Четенето може да провокира Вашето мислене, а мисленето понякога е болезнен процес и може да се окаже вредно за Вас и за тези около Вас.

Министерство на
вътрешните болести

Всичко е случайно.

Мунчо от Несретино

МАЙКА-КЪРМИЛНИЦА ИСТОРИЯТА НА МИТКО

Петък вечер. В барчето нахлу Мунчо Беклемето и заора неистово с пискливия си глас:

— Дуп-дуп-дуп... — и отново — дуп-дуп-дуп..., докато накрая след още около половин минута упорито заекване радостно се изхили и изстреля — Дупката!

— Какво дупката, бе побъркан? — троснато попита собственикът на бара Ваньо Мъглата. Но Мунчо само ни гледаше ококорен и без да чака и минута, се хвърли обратно навън. В барчето настъпи объркване, а веднага след това суматоха. Първа изхвъркна навън Пепа Шведката, след нея се юрнаха Старшинката и още няколко други местни пиячи. А беше един толкова спокоен летен ден.

Мунчо се върна потен, с пяна на устата, гледаше тъпо с кафявите си кучешки очи, след това започна да ръкомаха. Ние, в кръчмата, очаквахме обяснение, но то така и не дойде от устата на Мунчо. Той е нашият селски идиот. Преди години се изгуби през зимата горе, в планината на Беклемето, прекара три дни и три ноци сам-самичък сред виелиците и воя на вълците и така и не дойде повече на себе си. Оттогава му викаме Мунчо Беклемето.

Барчето, в което се разиграваше сцената, се намираще на входа на Несретино, точно там, където на шосето се белееше смачканата ламаринена табела с името на селото. Селяните, които все още се мяркаха по тези места, се препитаваха кой с пенсия, кой със социални помощи, отглеждаха домати, арпаджик, царевица, грозде, въдеха по някоя и друга кокошка, тук-там имаше кози, задължително — прасета. Някои гледаха и крави, но това бяха изключения. От старата кравеферма сега стърчаха само изтърбушени стени без дограма, из двора ѝ се въргаляха изгнили греди, стари гуми, счупени керемиди. В селото, който имаше земя, я даваше под аренда на местната кооперация. Получаваше жълти стотинки, защото земята беше планинска и раждаше малко.

Барът на Ваньо Мъглата, както и мотелът зад него, въобще целият живот на Несретино от няколко години насам се въртеше около един феномен, заслужаващ почит и уважение. Всъщност това бе една обикновена дупка, но каква дупка! Дупка-исполин, цяла пещера, чийто отвор зееше по средата на шосето. Асфалтът, който сега едва-едва личеше, бе положен още през 80-те години на миналия век, когато, както разказваха по-възрастните хора, сам Другарят Живков с ловната си дружинка е минал по тези места — решил да навести отдалеченото ловно стопанство в планината над селото. Тогава за две седмици асфалтирали пътя от районния център чак до Несретино, че даже и по-нагоре в планината. Оттогава обаче пътят не беше пипан.

Дупката се появи някъде по времето, когато в селския смесен магазин се появиха презервативи с аромат на ягоди, това ще рече в началото на 90-те години на отминалия век. Отначало това си бе една обикновена дупка, каквито има безчет по нашите шосета. Но с времето тя започна неестествено да расте, за което, казват, че допринесли подпочвените води, така че при пубертета на демокрацията вече се бе оформила като природен феномен от регионално значение, бе станала Дупката! Даже според журналиста на свободна практика към местния общински вестник „Равен старт“ Петко Коджабашев, наричан от всички Петко Старта, това бе „най-голямата пътна дупка на Балканския полуостров“ и ако продължаваше да расте, Несретино сто на сто щеше да влезе в Книгата на Гинес.

Пръв от Дупката се възползва катаджията^[1] старши сержант Хитров. Той от години си дебнеше на пътя за шофьори без колани или за коли без светлини, но от това се печелеше малко. Сега, след като Дупката придоби огромните си размери, очите му светнаха като на върколак при пълнолуние. Старшинката, както го наричаха всички, иначе беше уравновесен човек и голям майтапчия, но такъв келепир не се изпускаше! Той веднага схвана, че появата на Дупката не е случайност, а божи знак. След гладните години идваше манната небесна. Според Старшинката задачата на всяка власт бе да сътвори невъзможни за изпълнение закони. И тогава идва неговият час и на такива като него, да „оберат парсата“. А Дупката-феномен бе просто дюшеш в играта на котка и мишка, която Старшинката играеше от години с нещастните шофьори. Сега той се премести от града в селото,

за да е по-близко до Дупката, и всяка сутрин заемаше удобна позиция до барчето (или в барчето) на Мъглата.

Още във времето, когато имаше само две телевизионни програми, пред Дупката бе поставен застрашителен пътен знак, изискващ скоростта да се намали до 20 километра в час. По-късно се появиха най-различни забранителни и предупредителни знаци, даже имаше знак за преминаващи крави, макар че в диаметър от 10 километра около Несретино никой отдавна не бе забелязал скитаща крава. Обикаляха по тези места основно кучета, подивели от глад. Говореше се даже, че някакъв тарикат в областния град вече спечелил европейски проект за борба с дискриминацията и щели да монтират светофар, който пее мелодията от Love Story, когато свети зелено. Това се правело за слепите пешеходци.

Тези, които не знаеха за Дупката-исполин, приемаха знаците със строгите забрани за изоставени след поредния ремонт и спокойно си караха, не очаквайки изненади в този затънт край. Те все пак леко намаляваха скоростта по една интуиция, придобита след десетилетията катаджийски терор. Но това не бе достатъчно. На пътя изскачаше Старшинката, размахваше „слънчогледа“ си и започваше да декламира заучените реплики — установяване по законовия ред на данните на нарушителя, проверка на документите на колата, на застраховката за гражданска отговорност, след това — аптечка, ръкавици срещу СПИН, отразителна жилетка... И накрая, след като жертвата бе вече напълно омаломощена, идваше най-важният въпрос: „А сега какво ще правим, а?“ Обърканият шофьор, напълно глътнал езика си, вече бъркаше припряно в джоба си, надявайки се да се размине само с една жълта хартийка с облика на Петър Берон. Старшинката обаче си имаше железен принцип — при Дупката важеше само ликът на Стамболов!

Дупката хранеше и Мирчо Джантата. Той направи автосервиз направо до барчето. Ден и нощ оправяше счупени полуоски, регулираше предници, сменяше лагери и болтове. А колко джанти бе изучава за последните 2–3 години, просто не е за мислене... Взимаше скъпо и прескъпо от закъсалите шофьори, но те му бяха благодарни, че ги е отървал от бедата. Понякога му се откриваше и по-голям шанс, когато някой соцмодел, отдавна достигнал възраст за пенсиониране, се напъваше да се мери с Дупката. Тогава можеше да се стигне и до

основен ремонт на автомобила. Въобще беше правило, че който не попадне на Старшинката, попада на Джантата.

Или на Пепа Шведката. Тя всъщност трябваше да се нарича Пепа Норвежката, но местните жители не правеха разлика между двете скандинавски държави. Пепа, преди да я нарекат Шведката, я наричаха Бедрото. Още в гимназията тя бе ясно осъзнала своето призвание — да дарява радост на хората и най-вече на мъжете. В началото на 90-те години Пепа избра свободата и напусна Несретино. Тръгна за града с Косьо Китаеца. Бабите от селото твърдяха, че истинският баща на Косьо е виетнамец от общежитието в големия град, но по паспорт той се водеше син на Темелко — селският бакалин, който преди демокрацията бе управител на смесения магазин.

Косьо започнаха да го наричат Китаеца, след като в Несретино прожектираха филма „Манастирът Шао Лин“. Той силно приличаше на злодея Чанг. Косьо бързо се ориентира в новата обстановка след ликвидацията на ТКЗС-то. Продаде на „Вторични суровини“ всичко метално в Несретино, включително и табелките „Образцов дом“ и „Пази от пожар“. Разкарваше се по междуселските пътища с купен на старо джип и с набито око оценяваше ламаринените покриви на изоставените обори, не се свенеше да задигне и жп релси, казваха, че даже продал за скрап един от стълбовете на електрическия далекопровод.

Пепа след краткия си флирт с Китаеца осъзна, че само от скрап не се живее, а така също, че колкото по на север отиваш в Европа, толкова по-високо се цени южната ѝ ласка. И накрая стигна до фиорда на Осло. Там се облече, обзаведе се и даже се премести да живее при пенсионирания военен моряк Йостерсунд от Кристиансунд. След няколко месеца горещи ласки дойде обаче безкрайната студена полярна нощ. И Пепа разбра, че и без слънце не се живее. Завърна се в Несретино, закръглила формите от норвежката съомга и сметана, но все така пленителна. Майката-кърмилница създаде и за нея поминък. Тя ухажваше шофьорите, докато чакаха да им изчукат джантите.

С финансовата подкрепа на Ваньо Мъглата, в общинския вестник „Равен старт“ се появи интервю със старши научния сътрудник д-р Далаверов. На базата на спектрален анализ на керамични находки той доказваше, че Дупката съществува най-малко хиляда и двеста години,

но е била скрита под асфалта. Всъщност това бил древен олтар на бог Тангра, а местността наоколо била с особен магнетизъм.

Който преспи поне една нощ край Дупката-феномен, ще се излекува от ниско и от високо кръвно налягане, както и от диабет или от ишиас. Ваньо Мъглата се изръси и статията бе препечатана в два-три столични вестника. На главния път от областния център за София бе поставен солиден билборд със съответните указания как шофьорите да стигнат до загадъчното природно явление. Край бара му се оформи селски минипазар, където продаваха екологично чист пчелен мед, сладко от боровинки и турско бельо. Местният художник Ненко Чучулигов пък предлагаше картини с планински пейзажи и исторически сцени от живота на прабългарите. Всички очакваха прилива от нови поклонници на феноменалното явление.

Както е казал обаче Хегел, там, където има плюс, непременно ще се появи и минус. Надеждите на несретинци за стабилно благоденствие се оказаха неустойчиви, както неустойчива е и прехраната на туземното население в Черна Африка. Минусът в уравнението на Хегел дойде внезапно от новия грандиозен план на Косъо Китаеца.

Но за това малко по-късно. Нека сега се върнем в късния летен следобед в барчето на Мъглата, където зловещо бе нахлул Мунчо и бе създал суматохата. След неговото повторно появяване влезе и барманът. Той псуваше тежко, както съм го чувал да псува само когато местният „Чардафон Велики“ изпусна дузпа в последната минута на мача с обединения отбор на Черни и Бели Осъм. След бармана се върна и Стар-шинката, седна тежко на масата си до Джантата и поръча двойна „мъгла“ — популярен местен коктейл от 2 части мастика и 1 част ментовка. Пепа седна до тях, също замислена, както не бяхме я виждали. Аз побързах да се преместя на тяхната маса, като си взех недопитата бира.

— Тоя ще ни види сметката — проплака Старшинката. — Докарал е ваяк и утре ще започнат да запълват с чакъл Дупката.

Като каза това, Старшинката отпи яка глътка от „мъглата“ си, след това запи с тъмна наливна бира, за да си изплакне устата, и избърса устни с длан.

— Дувалцов вибрационен ваяк на фирмата „Бенфорд“ с повишена проходимост — обясни Джантата.

Обади се и Пепа с особен тон:

— Ще видим кой кого ще трамбова — Китаеца нас или ние него. Аз и с по-големи тарикати съм се справяла.

— Утрото е по-мъдро от вечерта, казва една китайска поговорка — опитах се да разведря обстановката и отпих от бирата.

Към девет часа вечерта излязох от бара, разкърших рамене, хвърлих един поглед на валяка и с мотопеда се отправих към селото. Вече бе захладняло и над билото на планината надничаше месецът. На отсрещния хълм, точно срещу барчето, се белееше хасиендата на Косьо Китаеца. До вилата с размерите на прогимназия имаше мандра и още две-три стопански постройки. Помнех Китаеца от момче, когато идвах на село да прекарам част от лятото при баба. Той си беше и тогава хърбав и много зъл, обичаше да прекърши шията на някоя съседска гъска или да удари с камък по главата заспало куче. Винаги налиташе пръв на бой. Преди казармата вече имаше няколко следствени дела — побои, кражби и подобни неща. Заедно с авера си Темерута ограбиха смесения магазин на баща му, но ги пуснаха, защото били непълнолетни. Промяната ги завари в казармата. Изкараха там няколко месеца. Щом се уволниха, се захванаха със стария бизнес. Китаецът натрупа 200 „висящи“ дела, но така и не влезе в затвора. Темерута обаче го прибраха за сбиване с униформен полицаи. По съдебните дела на Китаеца все се намираха грешки в документите, я сбъркали някоя дата, я името на свидетеля написано с „у“ вместо с „о“ и всичко отиваше в чекмеджето. По-късно Китаеца се издигна. Стана човек на Скелета от областния център. Когато дойдох в Несретино, Китаеца вече се возеше на чисто нов японски джип и имаше охрана. Парите от предишния си „бизнес“ бе инвестирал в мандрата и във вилата. Разправяха, че имал и няколко хотелчета наоколо.

Производството на сирене обаче не вървеше. Нямаше мляко. Знае се, че големите играчи в бранша правят сиренето си от мляко на прах, което внасят, но това бе голяма лъжица за нашия Китаец. Искаше му се по някакъв начин да излезе от млечната афера, но не знаеше как. Явно тогава му е хрумнала и тази идея с голфа, която сега застрашаваше поминъка на толкова много несретинци. Пепа разправяше, че това станало веднъж, когато разглеждал в леглото някакво мъжко списание. Видял статия за новото голф игрище край морето на Скелета и подхвърлил: „Я виж, как не съм се сетил по-

рано.“ Речено-сторено, и Китаеца се захвана да построи край Несретино голф игрище за чудо и приказ — „Несретино Болкан Ризорт“. Колко му е — земя бол и почти без пари, нали е общинска, работници също с лопата ги ринеш. Две-три години инвестираш и след това цял живот береш плодовете. Към Несретино ще заприпкат руски олигарси и арабски шейхове, наметнали бели диш-даш роби. Ще изникнат едни малки кокетни СПА хотелчета и разни други глезотии. И навсякъде дупки, дупки, дупки... Само че не като онази груба селска дупка, дето зее на пътя, а малки хитри дупчици, от които използват ухилени „зелени гущери“.

За да го има „Несретино Болкан Ризорт“, трябваше да я няма Дупката-кърмилница. Трябваше да се асфалтира пътят. Въпросът бе, както е казал поетът, на живот и на смърт.

Ето при тази ситуация аз се готвех, както вече ви споменах, да препрочета някои любопитни пасажии от „Тъй рече Заратустра“, преди да се потопя в страната на Морфей. Излязох за малко на верандата на вилата да подишам чист въздух. Мракът постепенно покриваше с воала си белеещите се селски зидове, а от планината подухваше бодър ветрец. Както винаги по това време, страстно лаеха кучетата и неуморно жужаха щурци. Тук-там внезапно присветваха светулки. Скоро несретинци щяха да привършат скромната си вечеря и чинно да седнат на дървените си столове пред телевизорите, да вторачат поглед в омайния екран и с трепет да изгледат двеста и седма серия на „Годеж край Златния рог“. С други думи, животът си течеше както винаги, но какво щеше да ни донесе утрото? Щеше ли двувалцовият вибрационен ваяк „Бенфорд“ да сложи край на Дупката-кърмилница, щеше ли Старшинката отново да се прибере в града и да подгони тамошните шофьори без колани, нарушавайки железните си принципи, щеше ли Мирчо Джантата да се пропиет от мъка, щеше ли дългокраката Пепа да поеме обратно дългия път към страната на Ибсен?

Нощта беше бремна с тревоги. Точно в полунощ изведнъж сред лая на кучетата отекна зловец грохот, сякаш бе започнал Страшният съд. Какво беше това? Минаха две-три минути — нищо, тишина. Всичко замря...

Сутринта дойде бодра като млад фелдшер ветеринар след нощна смяна при краварките. Някъде към девет и половина, след като си изпих полагащата ми се чаша шварц кафе с мляко, поех към барчето на

Мъглата с едно тревожно чувство. Още отдалече съзрях, че край брега на реката, на десетина метра от Дупката, се бе струпала група селяни. Жените се вайкаха, децата тичаха насам-натам, мъжете ръкомахаха. Разтревожих се дали пък някой не се е удавил. Когато стигнах до брега и погледнах надолу, ме напуши смях. На десетина метра в дерето, с щръкнал нагоре преден валц, като търбух на легнал по гръб пиян хипопотам, ни зяпаше закачливо валякът „Бенфорд“.

— Това е от Дупката. Тя го е урочасала, защото в дупката живее самодива с бяла премяна... — заключи баба Пена, местната гледачка на боб, която незнайно защо още в този ранен час силно ухаеше на „мъгла“.

— Ами от Дупката, това е от наша Пепа, само тя има такава сила... — обади се един селянин, като се оглеждаше дали жена му не е наблизно.

— Хайде, хайде, по-спокойно и по-назад, децата да внимават, не се блъскайте... — вече се разпореждаше Старшинката, като си пробиваше път към реката, поклащайки небрежно „слънчогледа“. Тогаваше се появи и Пепа като Наполеон след Аустерлиц, изпъчила едрите си гърди. Тя въобще не ни обърна внимание, направи почетен кръг и влезе в барчето. Всички се юрнахме след нея. Вътре вече се лееше пенлива бира. Беше шумно, настроението бе приповдигнато заради успеха в борбата с валяка, но и нервно заради очакваното отмъщение на Китаеца. Селяните помнеха как отвърна той на предизвикателството на каракачанката на Сандо Шопа, която постоянно лаеше по джипа му. Един от главорезите се показа през прозореца и я застреля от упор, както си лаеше. Сега несретинци се чудеха какво ли ще е отмъщението на Китаеца. Избягваха да споменават името му и говореха за него с местоимения или като за някакво природно бедствие. Мълчеше и Шведката, въпреки че всички се досещахме, че няма как да не е замесена.

И отново внезапно в бара нахлу Мунчо. Опули се и започна да реве:

— Та-та-та-та. Стоеше на вратата, изопнат като струна, и се напъваше до пръсване — Та-та-та.

— Какво „та-та-та“, бе идиот? — опита се да му помогне барманът — Нещо с табелата ли?

Не последва отговор. Напрегнатата тишина трая около десет секунди, накрая побърканият пое дълбоко въздух, изцъкли до краен предел очи и извика щастливо:

— Танк!

Всички хукнахме навън. На шосето наистина боботеше танк с огромно дуло, обърнато към бара. Бе руски Т-72.

— Сега я втасахме. Китаеца е пратил танка да гръмне бара — логично заключи един от селяните. — Ще ни гръмне като едното нищо, както гръмна кучето на Сандо.

Старшинката обаче запази самообладание. С енергична стъпка се отпрати към танка. Спря до него и заудря с дръжката на „слънчогледа“ по корпуса. Нещо заскърца и люкът бавно се отвори. Оттам се показва ухилен до уши кльощав младеж със зелен потник. Той се изправи в половин ръст и попита: „К’во?“ След това се започна тих разговор между него и Старшинката. Гласовете на преговарящите се заглушаваха от боботенето на мотора. Когато преговорите приключиха, Старшинката се върна при нас и докладва с авторитетен глас:

— Няма страшно. Младежът е изпратен само да извади валяка от дерето. Наблизо имат учение и командирът му се е разбрал с господин Николов (това беше Китаеца) да свършат тази работа. Щом приключи с ваденето на валяка, ще си отиде обратно в поделението.

Прибрахме се успокоени в барчето, но още по любопитни какво ще стане по-нататък. Всеки бързо допи каквото си беше поръчал и след това се изнизахме навън като кръводарители, когато са разбрали, че няма да има безплатен обяд. Насъбрахме се около танка. Той си стоеше все така застрашителен на пътя. Двигателят обаче вече не гърмеше. Около танка подскачаха деца, а младежът със зеления потник викаше на Джантата:

— Дай друго въже, това е слабо. Намери някаква лебедка, ей, това е валяк, не е жигула.

Разбра се, че Джантата не разполага с необходимото оборудване, за да се извади валяка от дерето, и се налага да отиде до града.

И ето на сцената отново се появи Пепа, грациозна като лебед. Тя направи същата бавна обиколка на мястото на полесражението както предишния ден, дарявайки неподправено удоволствие на мъжката част от населението, а и на войничето, което стърчеше неподвижно над отворения люк като новобранец на клетва. Пепа беше с прилепнали по

бедрата тъмносини, протрити джинси, особено изтрити по вътрешната част на бедрата ѝ. Носеше жълта блузка, плътно прилепнала по добре оформения ѝ бюст. Зелените ѝ очи дяволито святкаха. Някой каза, че я чул да прошепва: „И на тоя ще му видим сметката.“

Часовете се нижеха. Несретинци се прибраха — кой да издои козите, кой да изпече наденицата, кой да прочете вчерашния вестник, намерен случайно на пейката пред кметството. Щурците си пееха своята безкрайна песен. Слънцето се запъти към баира над селото, където беше спалнята му. Младежът със зеления потник остана да ношува в танка. Някъде изблея яре, чу се подвикване на козаря, подкарал последните кози към оборите, залостваха се врати, пускаха се телевизори, Лейди Гага се надпяваше с Ивана. Беше една обикновена съботна вечер.

Минаха още часове. Месецът увисна високо над селото. Вече всички дълбоко спяха, а аз продължавах да чета. Изведнъж отново проехтя страшен гръм, като предишната нощ, но много по-силен, много по-рязък. Сякаш хълмът над селото се срути. Кучетата се разляяха неистово, разкряхаха се даже мързеливите гъски на съседите, а свинята в двора им заквича като да е видяла вече ножа. Какво бе станало?

Наизскачахме от къщите и хукнахме в тъмното надолу към реката, там, където бяха нашата Дупка-кърмилница и танкът Т-72. По пътя срещях един селянин, който вече се връщаше.

— Гръмнал е танкът — извика той на висок глас с нотка на задоволство, което ме учуди.

— Как така е гръмнал? Защо е гръмнал, с какво е гръмнал? — зачудихме се ние.

Явно танкът бе гръмнал така внезапно и нелепо, както само може да гръмне една окачена на стената ловна пушка в третото действие на „Вуйчо Ваньо“. Когато приближихме, научихме и подробностите. Изстрелът се беше оказал много по-ефектен от този в пиесата на Чехов. Снарядът на славния Т-72 бе попаднал не къде да е, а точно в мандрата на Китаеца на хълма над реката.

Излишно е да споменавам каква нервна обстановка цареше в барчето на Мъглата на следващата сутрин. Тук вече бяхме всички постоянни клиенти — Старшинката, Джантата, Петко Старта и други по-видни несретинци. Многозначително отсъстваше само Пепа. С

порите на кожата си чувствахме, че всеки момент ще се появи вестоносецът Мунчо. И той не закъсна. Показа главата си на вратата, най-напред лъснаха опулените му кафяви кучешки очи, след това вкара цялата си глава с форма на смокиня и накрая прекрачи прага и застана пред нас в цял ръст. Стоеше тихо, изопнат като на пръсти и без да издава звук. След това направи две плахи стъпки и седна ухилен на стол близо до вратата като замръзна в позата на доволен идиот. Това бе по-неочаквано от каквото и да било предишно негово лудешко действие. В бара настъпи мъртва тишина, тя увисна в задименото помещение като тишината в Миланската скала преди барон Скарпия да поиска своята малка услуга от красивата Тоска.

Всички вече знаехме какво ще последва. И то не закъсна — вратата на бара се отвори широко и вътре нахлуха с твърда стъпка двама мъжаги с черни тениски размер XXXL и черни кожени якета. След тях влезе и самият Китаец. Лицето му беше като бяла карнавална маска, с една тънка садистична усмивка. Слабото му тяло, леко приведено напред, се губеше между великаните, застанали от двете му страни, които го гледаха предано в очите като кастрирани булдоци.

Китаеца сложи ръце на хълбоците. Под разкопчаното му кожено яке около тънкото му кокошо вратле лъсна дебел златен ланец „царска плетка“, а на безименния пръст на лявата му ръка проблясваше също толкова масивен пръстен с червен рубин. Помислихме си — ще се лее кръв.

— Къде е оня загубеняк, как му беше името, редник Раев, оня скапан новобранец, и къде е оная пачавра Пепа? Къде са, да ги обеса с главата надолу на тополата до вашата дупка, а? — изсъска той.

Никой не смееше да гъкне. И тогава аз, след като отпих голяма глътка от бирата, се изправих бавно и най-вежливо се обърнах към Китаеца:

— Прощавайте за намесата, но Вашата мандра застрахована ли е?

— К’во? — облеци очи Китаеца, досущ като Мунчо.

— Виждам, че ще е необходимо да направя някои пояснения. Преди всичко да се представя — наричат ме Митко Американеца, защото прекарах няколко години в Сан Диего, Калифорния. Повод да се намеса, е една случка, която поразително прилича на това, което стана с Вас сега. Имах един приятел от Денвър, дошъл беше в Сан

Диего да се пробва в местните залагания, та той ми разказа как спечелил един милион долара от пожарите в Калифорния. Сещате се, нали?

Китаеца се опули още повече:

— Ти кой си, бе, и какви ги плещиш? — той ме гледаше така, сякаш пред него стои трицератопс от периода Креда.

— Ако ме изслушате внимателно, може да спечелите четвърт милион долара, а може би и повече — продължих аз уверено — затова предлагам да се отделим за няколко минути в съседното помещение — и аз показах стаичката, която Мъглата използваше за офис и където понякога играехме карти.

Китаеца продължаваше да зяпа с полуотворена уста, но споменатата сума явно му направи добро впечатление, защото бавно тръгна към стаичката, като даде знак на горилите да останат в бара.

Приятелите ми казват, че десетината минути, които останахме в стаичката, са им се сторили като няколко часа. Когато аз най-сетне се показах отново, и то невредим, въздишката на облекчение бе като на троянците, когато Аполон насочил стрелата на Парис в петата на Ахил. Що се отнася до мен, аз си останах спокоен през цялото време. След като Китаеца и двете му горили изфучаха навън през вратата на барчето, аз седнах кротко на мястото си, отпих голяма глътка бира и започнах да разказвам. Несретинци ме гледаха със светнали очи, както жителите на Галилея са гледали Исус, докато той се е разхождал пеша по морето.

— На всички по едно питие — извиках аз на Мъглата за да разведря обстановката.

Настана радостна глъчка и тогава продължих:

— Вероятността танк да произведе случаен изстрел и да улучи точно определен предмет на два километра разстояние е по-малка, отколкото два пъти поред да се паднат едни и същи 6 числа в тираж на спортното. Но както е казал Енрико Ферми, ако за нещо има и най-малката вероятност да се случи, то обезателно ще се случи рано или късно. Не се ли паднаха две седмици поред едни и същи числа в нашето родно тото, макар че статистическата вероятност това да стане, е едно към 6 милиарда! Ето защо трябва да гледаме с оптимизъм на живота и да се надяваме, че и на нас ще ни се случат подобни най-невероятни събития. Веднъж губим, друг път печелим. Сега губим

мандра, но утре може да спечелим целия свят. Или поне четвърт милион долара. Как? Ами доста просто. Нека помислим трезво. Иначе никога няма да постигнем нирвана и току-виж се преродим в гъсеници или в полски мишки. В подобна ситуация моят приятел Дик от Денвър, за когото вече споменах, беше извадил на съответното място съответната пачка застрахователни полици и си беше прибрал своя милион долара обезщетение от пожара, към който, както сам признаваше, не беше съвсем непричастен. Забележете, не бе извадил магнум, а пачка хартия. Ето той, обясних аз на Китаеца, в момента също е потърпевш. Каква е неговата грешка? Елементарна — не е потърсил навреме помощта на застрахователните брокери. Но всичко може да се поправи. Заратустра казва, че нещата никога не са толкова зле, че да не могат да станат още по-зле. Или както ние в Несретино му викаме „Всяко зло за добро“.

И така, аз му предложих сделка: срещу скромно възнаграждение, което ще запазя в тайна, и при гарантиране на целостта и безопасността на нашата Дупка-кърмилница, на Пепа и на редник Раев да направя така, че мандрата и вилата да се окажат застраховани към момента на фаталния изстрел на танка. Застрахователната сума ще е равна на тази, която вече споменах. Дали това е възможно? Помнете какво беше казал Ферми! А има ли я веднъж застрахователната полица — рано или късно ще ги има и парите. За да бъде обаче победата пълна, е необходима и „малка помощ от приятелите на Сержант Пепър“, т.е. от всички вас. Трябва да потвърдите, че танкът е гръмнал случайно. Застрахователите много обичат „случайните събития“. Но има ли нещо по-случайно от това танк Т-72 да произведе изстрел в ранната неделна утрин някъде в подножието на Балкана? Ето защо аз и за миг не се съмнявам, че вие, моите приятели, а и всички жители на Несретино ще подкрепите като един каузата, даже и само от уважение към нашата Майка-кърмилница. Аз пък ще се погрижа Мъглата да сервира цяла седмица „мъгла“ на аванта!

Трудно ми е да опиша каква радост настана. Даже Мунчо, който внимателно слушаше, отвори широко уста и за пръв път след случката на Беклемето изрече гладко, ама съвсем гладко, досущ като говорителя по радиото, когато съобщава нивото на река Дунав:

— Егати далаверата!

[1] КАТ — „Контрол на автомобилния транспорт“ — старото име на „Пътна полиция“ ↑

КАЗИНО „ФАНТОМАС“ ИСТОРИЯТА НА ГОШО

Обичам операта — Турандот, Набуко, Бътерфлай. Случката, за която ще ви разкажа, се случи в операта. Бе студен зимен ден, изключително неприятен, каквито обикновено биват дните през ноември. Имах среща с клиенти в късния следобед, на която се наложи да пийна малко. Жената бе хванала грип или нещо подобно и затова отидох на опера сам. Бях в директорската лежа. Основният спонсор на операта е клиент на фирмата ни. Този път даваха „Бохеми“, страхотна опера, но съм я гледал поне 3 пъти и към края на представлението задряхах, не съм усетил как всички са се изнизали от залата.

Събудих се от силна ругатня.

— Десет дявола и една вещица, ако не те набуча на тризъбеца — ревеше някой със силен бас.

Разтърках очи и се втренчих в тъмнината. На осветената част на сцената видях нещо, което ме поразя. В полумрака около маса от реквизита на „Бохеми“, осветена от зелена настолна лампа, седяха четири странни създания с маски на лицата и играеха на карти, като силно ругаеха. Единият беше облечен като моряк викинг, с кожен шлем с рога, другият носеше дълга червена тога на прокурор, третият беше с униформа на пожарникар, а четвъртият беше облечен в нещо, което приличаше на костюм на коминочистач или може би на траурен агент. Маските бяха от венециански карнавал, а ругатните бяха от културите на различни народи.

— Повтарям, десет дяволи и една вещица, но сега те хванах — изрева морякът викинг с дрехи от „Летящия холандец“.

Другият странен субект, този с червената прокурорска тога, се кискаше доволно като някой, който държи в ръце най-малкото фул макс. Третият участник в играта, този с униформата на майор от противопожарната охрана, се опитваше упорито да открадне една карта от тестето, докато коминочистачът пък само се клатеше напред-назад като махало на стенен часовник.

— Да не съм фантомът на операта, ако този път не ви насоля здраво като тюленова сланина — продължи да се заяжда викингът. — Имам фул попове и няма да повярвам и за секунда, че някой отново може да извади ей така нещо повече — отсече той и се надвеси враждебно над особата с прокурорската тога. На масичката имаше солидна купчина чисто нови родни банкноти, с образите на Петър Берон, Стефан Стамболов, Алеко Константинов, Пенчо Славейков и на онзи поет на петолевките, дето все му забравяме името.

— Това не е честно, защо все Огюстин събира асата, но ако обичаш, и ти Амундсен, да не споменаваш лукавия за щяло и нещяло, защото съм на изпитателен срок — обади се с тънък тенор майорът пожарникар. — Аз пък може и да имам цяло каре, и то съвсем честно, ама се отказах, защото мамите — продължи той с назидателен тон.

— Добре де, може и да правя някои шашми, но и вие не сте стока — призна си добросърдечно фантомът прокурор, когото наричаха Огюстин. — Хайде, не се разстройвайте. Вярно е, че и този път имам най-силните карти. Но ти май си кисел от нещо друго, приятелю Валдемар. Пак ли не те оставиха да спиш в Партийния дом, пардон, в парламента?

— Не ми напомняй — завайка се пожарникарят. — Вчера бе сряда и както се досещате, имаше редовно заседание на Политбюро в мраморната зала на втория етаж, оная с елипсовидната дъбова маса в средата, дето е точно до кабинета на Първия. Този път той бе страшно ядосан заради загубата на националите ни от Сан Марино. Караше се като учител по физкултура на прогимназисти, хванати да пушат в клозета. Не съм го чул така да се ядосва откак разбра, че са дали бази на американците, без да им поискат наем.

— Така ли — прояви фалшив интерес фантомът с червената тога докато сръчно прибираше пред себе си спечелената купчинка пари. — Я разкажи по-подробно, какво им каза Първия?

— Каза им, че това с националния е по-лошо от наводнението във Враца, помните навярно, тогава през 1966 г. се издавиха над хиляда души. Ако той бил на власт, щял да разпусне футболния съюз, както навремето разпусна ЦСКА и Левски, и да назначи изцяло ново ръководство. Даже бил подготвил „некои съображения“ по този въпрос и щял да ги подхвърли на министъра по спорта чрез свой човек.

Тогава думата взе другарят Дойнов. Т.е. духът му де, сами разбирате, той отбеляза японският опит по въпроса, навремето японците решили да развиват бейзбола и поканили за тази цел известен треньор от Щатите. Той ги издигнал на такова високо ниво, че едва не завоювали световната купа.

— А ние пък поканихме другаря Витлачил от Чехословакия — обади се духът на Станко Тодоров ни в клин ни в ръкав. Бай Пенчо Авджията му възрази, че най-големи успехи във футбола сме постигнали, когато сме използвали свои собствени треньори, като Пената например. Бащицата отново се намеси и направи на пух и прах бившия ОФ бос. Не забрави даже да спомене, че половината от ловните му трофеи са събирани от подчинените му. Кубадински млъкна и не обели повече дума. Накрая Политбюро взе с единодушие секретно решение за „привличане“ на чужд треньор и всички отидоха да гледат стари кинохроники в кабинета на Милко Балев.

— И при мен стават странни неща — оплака се фантомът прокурор. — Голяма врява е. По едно време вчера през нощта не издържах и отидох да видя какво става там долу в архива, откъдето идва шумът. Гледам и не вярвам на очите си — куп някогашни мастити адвокати ровичкат в съдебните досиета, спорят, викат. Гледам и Митко Шашмата, същия, дето изкара Петела от затвора заради множествена артериосклероза, а след това оня го засякоха медиите да кара ски в Сент Мориц.

Питам го Шашмата какво прави при нас, а той се вълнува, почти заеква, обяснява, че цялата врява е заради нова строга заповед на боса с големия меч — фантомът прокурор погледна многозначително нагоре и останалите фантоми закимаха разбиращо, без да проговорят — та почнали там горе нова кампания, този път срещу клетвонарушителите, срещу тези, които дават фалшиви свидетелски показания. Сега вече ги пращали направо в Трети отдел на Седми кръг. Това е поляната, дето е засипана с нажежен до червено пясък и над която се вият огнени пламъци, а грешниците стоят постоянно изправени и когато не издържат и паднат, досещате се какво им се случва... Шашмата сега го дебне такава опасност да се пържи вечно като ципура на скара. Досега се бил уредил чудесно. Изпратили го в Третия кръг, където също не е особено приятно, вали непрекъснато студен дъжд и всички са затънали в тиня и кал, ама ние, софиянци, с това сме свикнали. Лошото било, че

ако се поизправиш, и ти налита огромно диво куче, наричат го Цербер, макар че, ако се замислим, и това не е нещо ново за нас.

Та той се бил уредил в администрацията. Водел им на опашатите отчета за катрана, сярата и други консумативи. Направил бил икономии и рогатите, които са си истински гяволи, го държали хлабаво, даже му уредили няколко отпуски в Горния свят. Забърсал куп мацки, защото неговата администрация се грижела и за първите два кръга, там са престъпленията срещу морала, нали се сецате... Направо благодат. Но както ви казах, от най-горе дошла тази строга заповед и започнала жестока проверка. Шашмата подозира, че го е наклепал Жоро Пинтията, един дебелак от Перник, дето все закъсняваше за делата си. Голям чревоугодник и завистник. Сега бил също в Третия кръг и искал да му вземе хубавата службичка в администрацията.

Шашмата обаче е сигурен, че ще се оправи. Обвиняват го, че е дал лъжливи свидетелски показания по някакво бракоразводно дело от 70-те години. Представяте ли си Шашмата и бракоразводно дело? Той може да е всякакъв, що народ е извадил от ареста с фалшиви медицински свидетелства, но с бракоразводни дела никога не се е занимавал. Затова сега рови като побъркан в архива, за да докаже, че го бъркат с някакъв негов адаш колега. Въобще пълна какофония, не можеш да мигнеш — заключи тъжно фантомът с червената тога.

— Де да имах проблемите ти — проплака четвъртият участник в покер сесията, този с костюма на коминочистач или на бременски музикант, който досега си мълчеше и само се клатеше напред-назад. — Шумно им било, пречели им да спят, а какво да кажа аз, дето на стари години съм с единия крак на улицата. Ще бродя немил-недраг из разпадащите се подлези като оня нещастник фантома на мавзолея.

— Защо бе, Антонио, какво чак толкова става в запустялата баня? — съчувствено се обади майорът пожарникар.

— Ще я събарят. Ще строят мол.

— Е па нема лошо, ще се настаниш в мола с еъркъндишън. Я виж оная фукла Клаудия колко е доволна в мола, сменя си тоалетите всяка нощ и филми си гледа 4D.

— Ти вестници не четеш ли, бе Валди — проплака Антонио. — Какъв мол в тези тежки времена? Вече станаха десет, а кризата тресе ли тресе. Ще разрушат банята, ще зейне една огромна дупка и след това години ще се чудят с какво да я запълнят. Няма да има баня, няма

да има и мол, а аз ще обикалям подлезите... — проплака фантомът коминочистач. Не знаех, че фантомите могат да плачат.

Тогава не издържах, изправих се и извиках:

— Хей, момчета, може ли за минутка?

На сцената настана суматоха. Фантомите се заклатиха нервно. Първи се окопихи домакинът викинг и се провикна към мен в тъмното:

— Ти пък кой си, бе? Да не си от тези, дето обикалят насам-натам и се мъчат да заграбят чужда жилищна площ? Онзи ден един се домъкна, вика идвам от Ла Скала, брей-брей, от Ла Скала, голямо чудо! Вика „може ли да остана тук една-две години, защото при нас в Милано стана много тясно, надойдоха един куп фантоми от разни опери“. Е, как така, му викам, идваш и хоп — една-две години ще ми крадеш от жилищната площ? Питам го аз, а той ми се хили нагло под маската, чувствам го. Ами трябвало да се съглася, защото сега в Европа имало, видите ли, свободно движение на лица, а фантомите също се считали за лица... Като ми причерня, щях да го разчлена като коледна пуйка, но оня изчезна навреме.

— Не се безпокойте, не съм фантом и имам чудесно жилище — успокоих ги аз, като се провирах сред декорите. Взех един стол и седнах до тях на масата. — Я раздайте и на мен карти и да обсъдим спокойно ситуацията. Значи ще събарят банята и ще правят мол. А от кого зависи това да стане? Аха, от някакъв архитект. А той, господин коминочистач, къде живее?

— Не съм коминочистач, а крупие — поправи ме Антонио.

— Господа, всеки има своята професия, един е коминочистач, друг крупие, а някой навярно и двете неща едновременно — опитах се да загладя ситуацията. — Но да се върнем на темата. Какъв е този архитект, има ли слабости, страсти, мечти, среща ли се тайно с някого? Не знаете. А би трябвало. Хайде, научете всичко за този архитект, а след това аз ще ви науча какво да направим. Такава ми е работата, да оправям грешките на другите. Става ли? След една седмица ще поиграем отново на карти. Между впрочем така, просто от любопитство, откъде сте взели тези чисто нови банкноти? — думам им аз и прибирам картите си.

— Обиждате ни. Как откъде, от трезора на банката — отговаря нехайно фантома викинг.

Така и стана, след една седмица останах отново след представлението. Изчаках да се появят моите познати и седнахме около масата да раздвижим ставите и да обсъдим плана. Бившият крупие Антонио, този с дрехите на коминочистач или на бременски музикант, започна да докладва. Архитектът, г-н Хаджиспиридонов, бил голям сухар. Спял само с жена си, не пиел повече от две чаши вино на вечеря. Срещал се само с няколко приятели и колеги, пликове с пари на обществени места не взимал. Хобито му било да отглежда кактуси и имал зимна градина, пълна с бодливи екземпляри с най-различни форми и цветове. Дотук нищо важно, но все пак имаше и нещо интересно, както се казва, и на архитект Хаджиспиридонов не всичко човешко му беше чуждо. Веднъж седмично, в петък вечер, той посещавал едно известно казино и там играел покер.

— Покер с непознати. Звучи добре. Тук и ще ударим. Планът е следният — започнах да строя нашата тактическа схема — ще се внедрим в казиното, ще го изчакаме. Аз ще седна с него на масата да поиграя. За тази цел вие ще ми заемете определена сума. Антонио ще застане някъде отзад зад архитекта. Но така, че да е невидим. Ще гледа картите на архитекта и ще ми дава съответните знаци. Така ще го оберем, преди да пропеят първи петли. Накрая аз ще му предложа да заложа всичко, което съм натрупал през вечерта, срещу проекта за мола на мястото на банята. Той ще приеме и ще загуби. С това задачата ще бъде решена.

— Има обаче един проблем — отбеляза кисело Антонио. — Как ще ти давам знаци, като ти няма да ме виждаш? Тук се намеси фантомът прокурор:

— Ще използваме СРС^[1]. Ще монтираме на тавана малка камера, която ще наблюдава картите на архитекта.

— Не става — възрази Антонио. — Аз познавам Симо, фантома на казиното. Голям симпатяга е. Та той ми е разправял, че камери отдавна има монтирани в помещенията от охраната и че тя редовно проверявала да не се появи още нещо по стените и по тавана. Но Симо може да ни помогне, като говори с крупиеето. Правел го е и друг път.

— Не е лоша идея — съгласих се аз.

Разбрахме се по знак на Симо крупиеето в салона за покер да смени колодите карти, точно тогава, когато залогът ще е проектът за мол. Симо просто трябваше кротко да си седи в единия ъгъл на

помещението и да ме чака да произнеса уговорената парола — „ледът се раздвижи, господа съдебни заседатели“. Тогава той незабелязано щеше да подаде на крупнето новата колода с нагласените карти и онзи спокойно щеше да ги раздаде. И така щяхме да премахнем притесненията на моя приятел Антонио, че ще му се наложи да обикаля като уличните кучета из подлезите.

Моята задача следователно беше да доведе нещата до този сублимен момент, когато ще изрека уречената парола. За да съм сигурен, че всичко е наред с нагласената колода, Симо, след като я е вече предал на крупнето, щеше също да ми даде един уговорен знак — за миг да насочи към мен светлината на полилея с малко джобно огледалце. Едно кратко присветване, една нагласена игра и един проект за мол, който най-сетне намира майстора си.

Минаха цели две седмици, докато се съберем отново на сцената на операта. Пак беше сряда. Седяхме около масичката, този път заобиколени от стените на вавилонски дворец. Бяхме весели, в приповдигнато настроение. Аз държах в ръце проекта на мола. На масата имаше меден шлем. Взех в едната ръка проекта за мол, в другата запалка и с ритуален жест поднесох запалката към хартията, щракнах, появи се пламък и хартията го пое, когато пламъкът обхвана листовете отвсякъде, ги пуснах в шлема под радостните възгласи на моите приятели фантомите.

— А сега разкажи какво стана — избоботи викингът.

— All's Well That Ends Well, всичко е добре, щом свършва добре. Както виждате, проектът за нов мол е превърнат в пепел. Но всичко можеше да свърши много, ама наистина много зле, въпреки че, като се замисля, можехме да загубим само малко чужди пари... И така, отначало нещата вървяха стриктно по плана. Играта ми потръгна, заваляха едни фулове, започнах да блъфирам и така до малките часове на нощта. Обрахме архитекта като американски турист в скандинавска страна. Но умората вече тежеше върху клепачите. Реших, че е настъпил удобният момент за смяната на колодите. Започнах невинен разговор с архитекта за това-онова и постепенно се приближих към темата за проекта. Споменах, че познавам едни приятели, които имат интереси в бизнеса с моловете. Хаджиспиридонов слушаше разсеяно, не даваше знак, че включва.

— Какво ще кажете, казвам аз накрая — ако направим едно последно раздаване, времето вече доста напредна.

Той помисли малко и след това кимна: „Става.“ И тогава произнасям заветната фраза: „Ледът се раздвижи, господа съдебни заседатели.“

Решаващ момент. Аз чакам знака с огледалцето, но знак няма. Нищо не премрежва погледа ми. Никакъв лъч на надежда. Симо се оказа, че е заспал и че кротко похърква на канапето в ъгъла на салона. Крупието, което също разбра, че нещо не е наред, стои напрегнато. След това, без повече да му мисли, раздаде картите от старата колода. Аз отново повтарям, че ледът се е раздвижил, и пак нищо. Тогава осъзнах с болезнена яснота, че съм оставен сам на съдбата си.

Картите вече бяха раздадени. Рубикон бе преминат. Или молът, или нищо. Трябваше да играя вабанк. Утроих първоначалния залог. Той взе, че го утрои още веднъж. Аз отново утроявам. Слагам все нови и нови банкноти на масата, онзи също, но вече му привършват. Предлагам да играем „на тъмно“. Крупието постави пред нас допълнително раздадените карти. Щяхме да ги обърнем чак накрая, след като свършат залаганията. Аз имах в ръцете си две аса и бях изчистил три карти. Получените от крупието нови три карти лежаха пред мен кротко на масичката, обърнати с гръб към нас. Архитектът поиска само две карти. Явно имаше някаква тройка, която засега биеше моята двойка аса.

Тогава отново се връщам на темата за проекта. „Какво ще кажете, ако заложа всичко, с което разполагам, и Ви дам възможност да заплатите, за да видите картите ми, не с пари, а с проекта за мол, който се предвижда на мястото на старата баня?“

Онзи се почеса по голото си теме и се ухили: „Много знаете, но какво пък. Защо да не опитаме.“ И той посочи голямата купчина пулове и банкноти върху зеленото сукно. „Дадено, проектът срещу пода.“ Знаете, че на жаргона на покерджиите „под“ означава всичко, което вече лежи на масата като залог.

Дойде моментът да свалим и да обърнем картите. Аз свалих своите две аса. След това започнах да обръщам трите карти, които лежаха пред мен — седмица, десетка и накрая — асо! Онзи извика „По дяволите!“, в ръцете си държеше тройка попове, започна трескаво да обръща двете карти на масата — бяха десетка и вале. Чух и някакъв

друг шум, освен ругатнята на архитекта. Беше фантомът Симо, който се беше събудил. И така архитектът загуби. Тройка попове е по-слаба от тройка аса, нали приятели? — обърнах се шеговито към Огюстин.

— Искаш да кажеш, че си спечелил честно? — с обидна нотка на недоверие се обади той.

— Е, не съвсем. Трябва да си призная, че още от гимназията, когато седна да играя покер, първата ми работа е да бележа асата в колодата с една невидима резка с нокът по гърба на картите. Правя го като застраховка, за всеки случай. Особено е полезно, когато играеш „на тъмно“.

И аз показах на фантомите специално отгледания си за тази цел продълговат нокът на кутрето на дясната ръка, с който бях белязал асата и в онази напрегната нощ.

— Но това не е всичко, приятели — продължих аз, — имам и още една чудесна изненада. Вие видяхте, че току-що изгорих проекта за мола, защото той не ни трябва повече. Размених го за друг проект — за казино на мястото на банята. Ще бъде най-голямото казино в града и ще се нарича — познайте как? Казино „Фантомас“! Там за нашия приятел Антонио ще има в сутерена специален ВИП апартамент. Ще си живее като Тиберий на остров Капри.

---

[1] СРС — специални разузнавателни средства ↑

РОЗОВА ПЯНА НА ЛУННА СВЕТЛИНА ИСТОРИЯТА НА СЕРГЕЙ

Беше горещо и прашно лято. Бях се отбил за седмица в родното си село да стегна покрива на бащината къща. Тогава се случи този процес и трябваше да се задържа. Приятелят ми от детските години Жоро Маймуната се примоли да го защитавам и не можех да откажа.

— Ти баща, ти майка, ти си известен адвокат, само ти можеш да ме измъкнеш, да ме спасиш от това природно бедствие — имаше предвид съседката си Мима, която го беше натопила и сега бе основният свидетел на делото против него.

Прякорът Маймуната не беше свързан с външния вид на Жоро. Макар и приближаващ петдесетте, той все още беше левент — висок, с широко, открито лице и с ясни сини очи, ходеше разгърден из селото даже и през зимата. Жените още свеждаха поглед, като минаваше край тях. В основното училище, когато, скрити зад физкултурния салон, пушехме „Златна Арда“, съученичките ни, прескачайки поточето покрай желязната ограда на училищния двор, винаги особено високо придърпваха нагоре черните си престилки, щом Маймуната беше с нас. Прякорът Маймуната му излезе случайно. Веднъж в час по биология Жоро, без да иска, изтърси, че маймуната произхожда от човека. Такава грешка естествено не се прощава.

Та да се върнем на съдебното дело. То се гледаше във физкултурния салон на същото това училище, където бяхме прекарали част от детството си. Сега салонът бе запълнен с народ, насядал по столовете, подредени в редове. Отпред имаше две маси, покрити със зелена плюшена покривка, а срещу тях — една друга маса, поставена в центъра, която беше покрита с червен плат. Там бяха съдията и секретарката на директора на училището. Тя водеше протокола и от време на време пускаше и спираше един касетофон. През широко отворените прозорци нахлуваше прашен, горещ въздух. Беше задушно, но никой не обръщаше внимание на жегата. Всички гледаха напред към стройната млада жена, която, изправена до масата със зелено

сукно и леко приведена напред, говореше разпалено, с ясен, от време навреме потрепващ от вълнение глас. Тъмночервената ѝ тога бе широко разкопчана отпред и под нея през бялата сатенена блузка напиреха две добре оформени момински гърди, готови всеки момент да изскочат на свобода. Това беше прокурорката. Зелените ѝ очи хвърляха мълнии, докато тя държеше своята обвинителна реч.

— Ето защо уверено мога да заявя, че ние имаме едно предумишлено убийство, при това извършено по жесток, бих казала, садистичен начин. Ръцете на обвиняемия са изцапани с кръв и той заслужава най-сурово наказание. Жалко, че човечеството още не е узряло, за да разбере, да почувства какво е това да погубиш един живот, да спреш диханието на едно живо същество, което като всички нас страда от студения вятър през зимата и се радва на пролетното слънце, едно същество... — тук прокурорката почти се разрида, но бързо се овладя и продължи отново с твърд глас. — Уважаеми господин съдия — сега тя се обърна към съдията Боримиров, плешив мъж над 60 години, който седеше отпуснато зад масата с червената покривка, обърнат с лице към публиката, — в чл. 1 на Закона за закрила на животните е казано, че защитата на животните се изразява в опазване на техния живот, здраве и добро състояние, предпазването им от нехуманно, жестоко и особено жестоко отношение. Както вече бе изяснено, обвиняемият Георги Терзиев е нарушил по един безмилостен и нехуманен начин изискванията на закона и е извършил крайно жестоко престъпно деяние, лишавайки от живот Венко, любимеца на всички.

Вече установихме, че обвиняемият е прекарал вечерта на 20 декември в заведението „Малибу“. Малко след 10 часа вечерта той се е прибирал вкъщи. На двора кучето му Венко, което е било завързано със синджир, започнало силно да лае. Това е чуто от съседката г-жа Мария Петкова. Забележете, кучето е било вързано през целия ден, както твърди свидетелката, без храна и без възможност за необходимата му разходка. Както може да се предположи с достатъчни основания, обвиняемият се опитва да развърже кучето, лаят се усилва, настава суматоха, навярно кучето се е отскубнало и се е помъчило да се скрие някъде от пияния си стопанин, чуват се ругатни на висок глас. След това обвиняемият влиза в къщата, взима ловната си пушка и в алкохолното си опиянение хладнокръвно застрелва Венко. Животното

остава проснато на земята през цялата нощ, без някой да му се притече на помощ. Навярно то още дълго е страдало и се е гърчило, защото са се чували хрипове, звуци на отчаяние, жален вой е пронизвал нощта. На сутринта, както разбрахме от показанията на обвиняемия, той извиква ветеринарния лекар д-р Страхил Вътев, който установява смъртта и нарежда кучето да се закара в екарисажа в областния център, където останките му са изгорени поради съмнения за бяс. Повтарям — съмнения за бяс, без да има обаче никакви основания за една такава диагноза. Нещо повече, с изгарянето на останките според обвинението умишлено са заличени важни улики и сега е невъзможно да се направи ексхумация и да се обори смешната теза на защитата за бясното куче.

Ето защо, като се вземат предвид жестокостта на извършеното убийство, липсата на каквото и да е разкаяние у обвиняемия, неговият опит да скрие извършеното престъпление, ние считаме, че Георги Терзиев заслужава най-строго наказание, което да послужи като предупреждение срещу подобни ексцесии в бъдеще. Нека това да стане един прецедент, който да бъде предупреждение. Обвинението настоява за ефективна присъда — лишаване от свобода за срок от три месеца.

В залата вече плачеха няколко жени, сред тях бе и Мима, съседката на Маймуната. Тя бе, както споменахме, основният свидетел на обвинението. Другият свидетел по делото, този на защитата, бе ветеринарният лекар. В показанията си обаче той не можа да каже нищо смислено относно състоянието на застреляното куче и само бе потвърдил, че е наредил на Жоро да откара умрялото животно в близкия екарисаж. Сега, след речта на обвинението, не оставаше нищо друго, освен да се изкажа и аз като представител на защитата. Съдията Боримиров продължаваше да наблюдава случващото се с уморен вид. Беше или недоспал, или го мъчеше нещо — я простатата, я подагра. Подкани за тишина, но без да се напруга, просто, както се казва, за протокола. Вече бе мой ред за пледоария.

* * *

Но преди да ви разкажа за своето изказване в съда, ще ви дам още малко предварителна информация. Инцидентът с кучето бе станал преди около 8 месеца, в една петъчна декемврийска вечер, изпълнена с умора и с жажда. В такива вечери няма къде да се скриеш от умората и от жаждата, освен в „Малибу“. Това е бившият селски клуб на пенсионера, превърнат сега от Чакръка в нещо средно между бакалия и заведение фаст фууд. Тук се предлагаше както кисело мляко, така и хотдог с наливна „Загорка“. Освен бира нелегално се пиеше и местна, необложена с акциз, ракия, сварена пак от Чакръка. Докарвах я в „Малибуто“ в петлитрови пластмасови бутилки от минерална вода. Пешо Чакръка бе инсталирал един образец 250-литров казан в изоставената кравеферма край селото и вареше невероятна ракия. Всеки път, когато минех покрай кравефермата на път за планината, с наслада вдишвах успокояващия, плътен аромат на втасали джибри. Никой не знаеше какво точно добавя Чакръка в ракията си, освен теменужките и лимонтузито, но пенсионерите в селото, след като обърнеха две-три чаши, им се струваше, че са с 20–30 години по-млади и подгонваха бабичките. Бе станало неписан закон мъжете, способни още да носят на ракия, да посетят „Малибуто“, преди да се приберат къщи за „По света и у нас“. В стари времена, когато селото все още бе пълно с народ, ракия се вареше на много места и това бе важен народен ритуал, съизмерим по значение с жертвеното изгаряне на волове от китайския император Мин в Храма на небето. Но както бе отминало времето на императора Мин, така отмина и времето на масовото варене на ракия. Сега Чакръка държеше монопола.

В „Малибуто“ се бях срещнал с Маймуната в късния следобед преди заключителното съдебно заседание и преди тази покъртителна реч на прокурорката, за която ви разказах. В заведението бе доста шумно. Споровете бяха около реферските решения по време на последния мач от Шампионската лига. Селяните правеха залози по Еврофутбол и това много ги вълнуваше. Някои пиеха бира, други вече се бяха ориентирали към скоросмъртницата. Разговорът с Маймуната бе тежък.

— Лоша работа наборе — започнах аз, — не звучи правдоподобно хипотезата ни, дето се казва — има нещо гнило в тази стара Дания... Защо не ми кажеш истината, ами ме пързаяш и мен с

измишльотината за бясното куче. Ти между впрочем се оказа, че си имал и досие в полицията.

— Какво досие? — погледна ме учудено Маймуната.

— Ами преди три години са те спрели на пътя за София да духаш за алкохол и пробата е била положителна.

— А, това се изясни — започна да се оправдава Маймуната, — беше станала грешка. Бях разлял зимна течност за чистачки в багажника на колата и съм се упоил от алкохолните ѝ пари. Ходих в болницата в града и извадих медицинско, че съм чист.

— Добре де, вярвам ти — казах аз, като си мислех за братовчеда на Маймуната, един много добър хирург, който още работеше в градската болница. — Оправил си се, ама в районното са останали следи. Но нейсе, това да ни беше проблемът. Работата е там, че тази история с бясното куче е като същата с бели конци. Ама хич, да знаеш, не мяза на истина. Как така в късната вечер си забелязал изведнъж, че кучето е бясно, и си го застрелял в тъмното? Не само че е невъзможно да се докаже, че животното е било бясно, но по-лошото е, че и на мен не ми казваш истината.

Маймуната сведе очи.

— Добре, ще ти кажа как стана белята. Пак беше петък вечер и след като се прибрах от града, ти знаеш, че работя в охраната на една банка, се отбих да изпия една бира. Пийнах и малко ракия. По едно време стана дума за Коледа и за кървавицата, защото Коледа без капама не може, а капама без кървавица не става. За да бъде кървавицата узряла, ѝ трябват поне две-три седмици. Значи вече закъснявах с прасето, закъснявах направо фатално. А бях обещал на Сийче-то, това е дъщеря ми, която живее в София, да ги посрещна, нея и семейството ѝ, за Коледа на село. И така, реших, че ще коля прасето, пък каквото ще да става. А то тъмно, нищо се не вижда, ама пуста ракия, кой я знае какво слага вътре Чакръка... Та от „Малибуто“ насетне си спомням, както се казва, само отделни пасажи. Помня, че прасето се отскубна от ръцете ми, помня, че го погнах из двора, страшно ядосан, че реших да го гръмна с ловджийската пушка. После съм влязъл в къщата, взел съм пушката, но явно в суматохата на двора вместо прасето съм гръмнал кучето.

— Да — отроних аз, като търсех подходящите думи, — сега вече ти вярвам, но това, дето ми разказа, не е за пред съда. Ще те подгонят и

за нехуманно отношение към свинята. Май ще трябва докрай да настояваме на версията за бясното куче. Съветът ми е — продължих аз, отпивайки бавно от бирата — да се опиташ да разговаряш със съседката си, с Мимето, ама по-внимателно, кротко, да опиташ да я предразположиш, та ако може, да я призова отново за свидетел утре, има още такава възможност. Да разкаже пак какво е чула и видяла, но, моля те, подходи нежно, без псувни и така нататък. Съвсем кротко, като агънце. Аз пък ще опитам да поговоря със съдията, докато закусваме в хотелчето. Голем чешит е, но има и някои човешки черти. Веднъж сме ходили заедно на лов из Балкана и ядохме печен суджук. Страшен маниак е на тема суджуци и кървавица.

* * *

Това се беше случило предишната вечер, а сега ми предстоеше заключителната пледоария в съда. През нощта беше валяло. Това бе освежило въздуха, но напрежението оставаше. То се чувстваше в погледите на селяните, когато ме поздравяваха с „добро утро“. Бях дошъл във физкултурния салон на училището с лоши предчувствия. Не бях успял да разговарям със съдията по време на закуската. Заседанието започна с десетминутно закъснение, защото колата със съдията закъсня. Пътят до хотелчето, където и двамата бяхме отседнали, се беше наводнил и докато това не беше проблем за моя джип, за служебната кола на съда явно беше. Преди хотелчето принадлежеше на завода за релета, който имаше цех в селото. Но по време на приватизацията разпродадоха на части завода и малката почивна станция я купи Чакръка с парите, дето изкарваше от „Малибуто“. Сега неговото хотелче беше единственото свястно място, където по-важните гости на селото можеха да преспят, когато са дошли тук по работа. До областния град все пак имаше цели 50 километра.

Във физкултурния салон отново цареше напрегнато очакване. Всички гледаха в мен, какво ли ще кажа аз след запомнящата се реч на красивата прокурорка. Маймуната седеше до мен с клюмнала глава, посърнал повече от всякога. Мимето го бе отрязала. Била се троснала, че не иска да го вижда и че е трябвало да разговаря с нея преди

двадесет години, когато я бил излъгал и изоставил, а не сега, когато тя имала вече трима синове. Въобще според Маймуната никаква надежда.

Жегата отново започна да се усилва. Прокурорката разкопча тогата си още с едно копче. Имах чувството, че даже строгите лица на народните просветители от портретите на стената се бяха обърнали, за да видят какво има под тогата. Но топката този път беше в моето поле. И аз станах, изкашлях се и започнах както си подобава.

— Господин съдия, Ваша чест.

Съдията вдигна вежди и ме изгледа сякаш ме виждаше за пръв път. Не беше свикнал да се обръщат към него по този уважителен начин.

— Ще си позволя най-напред да се спра на причината за това ненормално поведение на любимото куче Венко, за което, повярвайте ми, всички ние искрено тъжим, включително и моят довереник. Възможно ли е кучето да е показвало първи симптоми на бяс? Нека се обърнем към науката. Какво говори тя? Позволете ми да прочета мнението на експерта по заразните болести при животните, доцента по ветеринарна медицина от Харманлийския филиал на полувисшата медицинска академия в Сливен д-р Харалампи Харалампиев. Той пише в монографията си „Бясът при животните и при човека“, цитирам по памет: През началния стадий на заболяването, който има продължителност от половин ден до три дни и повече, настъпва неочаквана, подчертавам неочаквана, промяна в поведението на животното. То ту е весело, ту отпуснато и натъжено, ту игриво, ту изпаднало в дълбока апатия. Може изведнъж и без видима причина да се нахвърли върху своя стопанин, защото често бесните животни имат халюцинации и не могат да разпознаят стопанина си. Кучетата през този етап вият и хленчат като деца. Когато началният стадий на заболяването премине, животното изпада във възбуда. Тя може да трае няколко дни, през този период то е особено опасно, защото започва да хапе без причина и да разпространява заразата. След това идват парализата и смъртта, която настъпва при жестоки болки в течение на една до две седмици. Специално искам да отбележа, че има и т.нар. тих бяс, когато се преминава направо от началния стадий на болестта към крайния и след неуравновесеното поведение на кучето бързо следва паралич и смърт. Всичко приключва за два-три дни.

И така въпросът е — възможно ли е любимото на всички куче Венко да се е заразило от някоя лисица и да е било в началната фаза на заболяването от бяс? Отговорът е — да, възможно е. Има ли такива симптоми — да, има. И което е особено важно да се подчертае, можело ли е то да зарази своя стопанин? Да, можело е, а при човека болестта протича особено коварно, с разстройство на мисленето и с ужасни болки, причинени от постепенното парализиране на дихателната мускулатура. Разбира се, то е можело да зарази и други любими на всички кучета, например булонката на съседката госпожа Петкова — произнесох аз натъртено, като гледах към обвинението.

— Нищо й няма на булонката ми, а Маймуната и сега си има разстройство на мисленето — провикна се Мимето и няколко души във физкултурния салон се изкискаха.

Съдията се обади „Тишина в залата!“. Аз се изкашлях и продължих:

— Това е една коварна болест, господин съдия, с която не бива да се шегуваме. Спомнете си само колко живота е отнела тази болест, колко добитък е погубила. Колко хора са починали в ужасни гърчове. Така че какво е можел да направи моят клиент, когато е видял розовата пяна на лунната светлина?

Във физкултурния салон настана тишина, каквато настава в бръснарски салон, когато бръснарят точи ножа. Чуваше се само гукането на две гугутки, кацнали на перваза на прозореца. Но тогава, ни в клин, ни в ръкав, сред тишината се извиси женски глас, този път това беше твърдият сопран на прокурорката:

— Щом като кучето е било бясно, защо не е ухапало нито прасето, нито кокошките, нито някоя котка.

Магията от ефектната ми реч изчезна за миг. Някой отново се изхили, друг се изсекна. Симо Шамара започна да кашля. Съдията, който гледаше до този момент унесено, се стресна и започна да тропа по масата:

— Тишина, тишина в залата. След това се обърна към мен: — Моля, продължете с пледоарията си.

Аз се канех да възразя срещу неправомерната намеса на прокурорката, но махнах с ръка и продължих:

— Разглеждайки под такъв ъгъл поведението на ответника, можем да стигнем до заключението, че той е действал правилно. Това

не е жестокост, а предпазливост. Въобще да се говори за ответника, че е жесток човек, е напълно неуместно. Нима сте забравили как той влезе в ледените води на реката миналата пролет, за да спаси агнето на леля Цецка! Всички са стояли на брега безучастно и са гледали как бедното животно се дави в придошлата вода, но никой не се е осмелил да нагази, а моят подопечен е влязъл, хванал е агнето за врата и го е измъкнал на брега.

— Да, така беше — обади се леля Цецка. — После му сготвих с агнешкото чудесен курбан за здраве.

Няколко души от публиката също потвърдиха факта, а аз продължих:

— И сега Георги Терзиев може да е образец за милосърдие. Знаете ли, че той е прибрал в дома си бездомни котенца, които е намерил изоставени на пътя край краварника? Аз извадих няколко разпечатки и ги размахих над главата си. — Вижте ги тези котенца, не са ли прекрасни? Едното е светло, с бели и жълти петънца, другото е тъмносиво. Всяка сутрин Георги им налива мляко в малка паничка — едната е за русото котенце, другата за сивото котенце. То се казва Сиси. Ако Георги го няма вкъщи, кой ще се грижи за Сиси?

— Аз ще се грижа — скочи отново Мимето. Беше се застрашително наклонила напред, както правят рикишите преди началото на борбата сумо. — При мене котетата със сигурност няма да хванат бяс и няма да ги застрелям, като се напия.

В залата настана весела глъч. А като си помисля колко време ми отне да намеря в интернет подходящи снимки на котета... В тази обстановка съдията прекъсна заседанието и обяви, че ще произнесе присъдата на следващия ден.

И така нещата отиваха към своята развръзка. Вечерта преди заключителното съдебно заседание ние отново седяхме с Маймуната в „Малибу“. Беше по-тягостно от всякога.

— Дали пък наистина няма да влезем в историята като селото, пратило за пръв път човек в затвора, защото е утрепал куче? Не ми се вярва, но като гледам как всички мълчат и те гледат накриво, може и да познае красивата прокурорка, че ще направи съдебен прецедент. Така разсъждавах аз на глас, а Маймуната мълчеше и отпиваше тъжен

малки глътки от чая от мента. Бях му забранил да поема по-силни напитки до края на процеса.

И ето, настъпи часът на истината. Беше още един чудесен летен ден, пълен с живот и с аромати. Отново физкултурният салон беше препълнен с желаещи да наблюдават екзекуцията на Маймуната, а може би и да поемат глътка неподправена еротика от „жената в червено“. Пенсионираният училищен разсилен бай Спиро, който сега с нескрито удоволствие изпълняваше ролята си на официално лице, се изправи и с пресипнал от пиене бас обяви високо:

— Моля всички да станат!

Влезе съдията, отиде зад масата, седна тежко и без да бърза, откри заседанието. Изглеждаше доста по-умърлушен от предишния ден. След това, без да протака повече, прочете присъдата — 50 лева глоба за неправилно поведение при наличието на опасност от разпространение на остро инфекциозно заболяване. Всички ахнаха. Освен мен. Присъдата наистина беше лека, далеч от зловещите пророкувания на прокурорката. Тя ококори зелените си очи и започна нещо да протестира. Аз само свалих очилата и намигнах на Маймуната:

— Дължиш ми още две големи кървавици.

* * *

Минаха 6 месеца, а може би и повече. Една мрачна утрин валеше студен дъжд. Излизах от съда в областния град, където се бях отбил за една справка, и срещнах на стълбите съдия Боримиров, този от процеса в селото.

— Здравейте, — спрях го аз на стълбите — помните ли ме, защитавах Георги Трифонов в онзи процес за бясното куче.

Той ме погледна разсеяно, но след това се оживи.

— Ах, да, спомних си. За малко да вкараме в затвора човека заради едно куче. Но не мислете, че кървавицата, която бяхте оставили на рецепцията в хотелчето, ме накара да се овладея. Макар че, не отричам, беше вкусна. Не, нещата са по-дълбоки... Ще Ви разкажа какво стана. Вечерта, когато бях седнал да вечерям в ресторанта на

хотела, на една от съседните маси бе младата прокурорка, онази ефектна дама.

По едно време келнерът отива до нея и доста силно казва: „Вие ли сте госпожа Найденова, търсят Ви по телефона на рецепцията.“ А официалното ѝ име беше съвсем друго — май Тодорова или нещо подобно. Навярно съвсем скоро се беше омъжила и беше сменила името си, но всички са я наричали още постарому с моминското ѝ име.

Та тогава, като чух, че е Найденова, изведнъж сякаш ме удари мълния. Просветна ми, разбрах защо лицето ѝ ми е толкова познато. Защото тя бе като копие на една друга Найденова, на Зорница Найденова. Очевидно ѝ беше дъщеря. Зорница, е фаталната жена в моя живот, за която за малко щях да се оженя. Бях стажант в районния съд, а тя също бе прокурорка, също такава млада и напета. Беше преди много, много години. Но тя не дойде тогава в ритуалната зала. Представяте ли си срама, който изживях, отказа се в последния момент! Може би е забегнала с друг или се беше просто изплашила... Така и не разбрах причината.

ФРОЙД РЯПА ДА ЯДЕ ИСТОРИЯТА НА ПЛАМЕН

В една мъглива неделна утрин през късната софийска есен, когато не ти се иска да станеш от леглото, някъде към 9 часа и половина аз все пак се надигнах, оправих се и тръгнах да разходя кучето. Джесика вече скимтеше нервно и драскаше по вратата. Навлякох канадката и тръгнах в мъглата с надеждата скоро да изпия чаша ароматен жасминов чай в една приятна сладкарничка, кацнала на хълмчето над парка. Вървах и дишах свежите пари след поредния ноемврийски дъжд. Минах през пустите алеи покрай езерото, откъдето се чуваше граченето на гаргите. Проврях се под увисналите над пътеката голи клони на плаещата върба през пустата детска площадка и след това се заизкачвах с Джесика по стълбите, покрити с базалтови плочи, към стърчащите на хълма сиви жилищни блокове. В далечината сред бялата каша на мъглата величаво надничаше туловището на новия мол.

Джесика припикаше около мен, омотаваше се в разтягащата се каишка, махаше доволна с вирната опашка. Така бавно прекосихме асфалтовото платно пред блоковете и стъпихме на неравния, разбит тротоар. Завързах Джесика за желязната тръба, на която стърчеше триъгълен пътен знак, и отворих стъклената врата на сладкарничката. Чу се мелодията на електронното звънче и симпатичната млада продавачка ме поздрави с „добро утро“, като добави „само какъв мрачен ден“. Тя бе доволна, че се е появил нов клиент в този ранен час. В сладкарничката, както винаги, бе топло и уютно. Свиреше радио и тихо се прокрадваше отчайващата мелодия на „Почти синьо“ на Чет Бейкър. Момичето шеташе нещо зад щанда с красиво подредените парчета торта, отправи към мен дълбоките си сини очи и попита:

— Както винаги ли?

Погледнах я по-внимателно, имаше изморен вид, навярно не си бе доспала, и отвърнах:

— Да, разбира се — жасминов чай и еклерова торта с боровинки.

Чак сега се огледах наоколо и с изненада открих, че не съм сам в помещението. В далечния ъгъл до стената имаше още един ранен посетител. Той седеше с гръб към щанда, приведен над масичката си, държеше в ръка вестник. Вгледах се машинално в огледалото на стената отляво и открих, че там ясно се отразява профилът на мъжа. Зяпнах от почуда. Та това беше Лорда! Нашият Лорд. Така наричахме в гимназията Марио. Да носиш такова прозвище в една английска гимназия не е шега работа. Лорда се ползваше с голямо уважение най-вече заради ведрия си характер и безупречното си поведение при игра на бридж. Не бяхме се виждали цяла вечност. Но сега Лорда съвсем не приличаше на онзи Лорд от ученическите години, макар че бе облечен сносно с прилично тъмносиньо яке и модни джинси. Беше се обаче сгърбил, бе силно приведен напред и вторачил поглед във вестника. Носеше очила с големи черни рамки и както ми се стори, леко трепереше, макар че помещението бе добре затоплено.

— Здравей, бе човек, откога не съм те виждал — поздравих аз възторжено и седнах на свободния стол до Лорда. — Как я караш?

Той остави вестника на масичката и ме погледна с такъв отчаян поглед, че направо ми се сви сърцето.

— Здравсти. Добре съм, но ще се оправя. Ти как си? — отговори и без да направи каквато и да е пауза, продължи. — Ще ти разкажа една история, брат, която не е за вярване, направо да полудееш, така че хвани се здраво за масата. Всичко е адски откачено и не мога и не мога да се освободя от кошмара, който започна точно преди две години и половина, в края на март. Ти знаеш, че откакто почина Ани, живея сам. Аз кимнах състрадателно.

— До онзи мартенски ден животът ми си вървеше без особени сътресения, но и без никакви забележими успехи, просто минаваше ден за ден. Работех си в Патентното ведомство. Обслужваме доста фирми, бизнесът горе-долу вървеше, чат-пат давах и по някоя консултация. Но като цяло си бях „момче за всичко“ и, разбира се, парите не стигаха.

— На кого ли стигат — добавих аз, колкото да върви разговорът.

— Смъртта на Ани беше жестока, ужасна, започнах да заспивам трудно, взимах приспивателни, будех се посред нощ, облят в пот, въобще какво да ти разправам. Сутрин, като се събудех, чувствах главата си като от чугун и в същото време напълно куха. Нищо не

сънувах. Или може би сънувах, но съм забравял сънищата. И така ден след ден. Закусвах, обличах се, качвах се в колата и отивах в Патентното. Там сядах зад бюрото, слушах какво ми говорят, пиех кафе, правех справки, но мозъкът ми бе изключен. Работех на празен ход, като мотор на спряла кола. Така продължи до онзи фатален 29 март. Познай какво се случи на тази дата?

— Какво, не знам, ти кажи — в момента нямах и най-малката представа за какво намеква Лорда, но той настояваше.

— Напрегни си малко мозъка. Какво се случва всяка година в три часа след полунощ в съботата срещу неделята на последната седмица от месец март?

Аз малко се ядосах. „Е какво си се захванал сега с мен, какво се случва, та какво се случва в края на март?“ След това се замислих и внезапно се сетих — ами да, идва лятното време. Започваме да ставаме с един час по-рано. Което е ужасно неприятно и е една от най-отвратителните измислици...

— Да, сменят времето, за да сме по-дълго със слънцето — прекъсна словоизлиянието ми Лорда и продължи да разказва.

— Та на този 29 март наистина смениха времето, но за мен това беше не само смяна на времето, а и смяна на личността, смяна на целия ми живот. И така, на този 29 март, в неделя сутринта, аз се събудих от мелодията на електронния часовник точно в 7 часа, но всъщност с един час преди желаното от мен време за ставане, защото бях забравил да наглася будилника в съответствие с промяната. Събудих се, така да се каже, посред съня си. И за пръв път в главата ми не беше пусто, а имаше изключително ясни спомени за един невероятен сън, който бях сънувал до последния момент, преди да ме стресне будилникът. Именно с този сън преди две години и половина, в неделната утрин на 29 март, започна моят нов живот, започна моята метаморфоза, моята нова кариера, моето прераждане, моят небивал успех, моето щастие. Един сън промени всичко. Както казват — слънцето изгря и на моята мрачна улица. До вечерта на 28 март аз бях обикновен патентен чиновник като младия Айнщайн, прекарвах времето си сред справки, имейли, разхождах се вечер сам в парка сред пенсионирани учителки с вечно скимтящи пудели и изведнъж се събудих с $E=mc^2$ в главата! Оказах се на слънчевата страна, там,

където усмихнати джентълмени с лачени обувки разхождат изрусени приятелки, които взимат по хиляда долара на час.

Аз нищо не разбирах. Погледнах, леко разтревожен, моя приятел от ученическите години. Очите му горяха не съвсем по английски... Те светеха с възторга на канибал, взел в плен йезуит францисканец. Промълвих „интересно“, а наум си казах „дано не ми поиска пари назаем“, затова машинално се хванах за джоба си и впах поглед във върховете на маратонките си. Все пак добавих:

— Е, и в какво се изразяваше тази тотална промяна?

— Ами сънят, който този път отчетливо си спомнях, не бе обикновен сън, той бе като сънищата, които описва оня побъркан немец Юнг^[1] — един цялостен сюжет за разказ — от началото до самия край. Имаше мотив, завръзка, развръзка — едно съвършено престъпление, разследване, заподозрени, заплитане на интригата и внезапен, но абсолютно логичен край. Просто Агата Кристи и Жорж Сименон взети заедно, нямам думи да го изразя. Сядаш и пишеш и всичко си идва от само себе си. Ако искаш, мога и сега да ти разкажа сюжета на този първи сън, но всъщност ти сигурно го знаеш, защото няма как да не си гледал първата серия на „Софийски потайности“, по Ар Ти Ви. Та аз съм този, който написа сценария.

— Ами да, гледал съм го, как да не съм, истински „Туин пийкс“. Следя сериала, а първата серия я повтарят вече три пъти и я знам почти наизуст, признах си, защото наистина гледах с удоволствие „Софийски потайности“. Епизодите се отличаваха със свеж хумор и с някаква лекота на интригата, неща, които липсват в криминалните субпродукти, с които ни заливат от екрана. Там за най-голямо постижение на жанра се счита сцена, в която начумерена едрогърда полицайка с тъмен чорапогащник непринудено разговаря с лекарката патоанатом край гол мъжки труп, от чийто палец на левия крак виси картонче с опознавателен номер.

Аз бях потресен.

— Искаш да кажеш, че ти си записвал сънищата си и така си станал известен сценарист, автор на този нашумял сериал, и че всичките тези идеи ти идват наум през нощите, докато си спиш в леглото и си ги сънуваш ей така, като на шега?

— Ами да, точно така, само че това продължи само две години и няколко месеца до сегашния 28 октомври, който бе преди две седмици.

Да, аз бях известен сценарист и даже писател, макар че още ходех в службата по инерция.

Освен сериала пусках и по някой разказ тук-там, ей така, за да не отиде напразно някой сюжет. Използвах, разбира се псевдоним, сигурно си забелязал името на сценариста на „Софийски потайности“ — Марио Милано. Е това не е някакъв италианец, това съм аз, поточно бях аз...

— Защо Милано?

— Ани, жена ми, беше оперна певица, най-хубавите ни дни бяха в Милано, когато пееше там по един европейски проект. И не ми се разправя колко пари направих за тези година и половина — продължи Лорда, — с какви хора се срещах, какви места посетих. Но всичко продължи само 2 години и няколко месеца — отново повтори той. На 28 октомври стана катастрофата и аз пак съм обикновен патентен служител. Аз, разбира се, бях подготвен за евентуални изненади, все пак съзнавах случайния характер на моя главоломен успех, но както всеки човек се надява да живее вечно, така и аз се надявах тайно да имам вечен успех. Какво пък, може би озарението ще продължава още много години. Но то продължи само 2 години и 7 месеца. На 28 октомври, както помниш, минахме отново на нормалното астрономическо време. Дали това е причината, не знам. Беше мрачна неделна утрин, събудих се бодър, наспал се, защото бях спал един час повече, и с напълно празна чугунена глава. Осъзнах го няколко минути след като станах. В главата ми нямаше нищо. Никакъв сън, никакъв криминален сюжет, даже нямаше намек за някаква интрига, поне няколко свързани кадъра от някакво престъпление, не — нищо. Главата ми беше празна, както си беше винаги през дългите години преди да се случи чудото. Аз отново трябваше да изкарвам прехраната си с труд и пот.

— Добре де, но не опита ли да направиш нещо?

— Как да не съм! Анализирах всичко. Започнах с момента на промяната — 28 март. Защо тогава започнаха виденията, какво ги бе предизвикало? Може би смяната на времето, добре, а защо? Заинтересувах се за това пусто „лятно време“. Всъщност коректното му име е „време за пестене на дневна светлина“. Предложил го е великият Бенджамин Франклин, знаеш — един от бащите основатели на Съединените щати. Малко преди френската революция, когато бил в

Париж, страшно негодувал срещу късното ставане на парижани и написал цял трактат за това, че ако се преместят стрелките с един или с два часа напред през лятото, ще се спестят значителен брой свещи и ще бъдем много повече време заедно със слънцето, което той считал за символ на бога. Но да не те отегчавам. Реших да си въведа собствено „лятно време“. Нагласих часовника си за един час по-рано, за 6 часа, което се равняваше на 7 часа по предишното, т.е. по лятното време. Никакъв ефект, никакъв сън, нищо. Събудих се целият в пот, явно подсъзнателно съм се напрягал, но нищо.

Отидох на психоаналитик. По-скоро на психоаналитичка. Лежах на дивана ѝ, лежах, говорих, говорих, дадох ѝ куп пари. Тя ми обясни, че съм жертва на семейна репресия, преживявам морален комплекс и културно индоктриниране, което е свързано с проектиране на вината като несъзнаван акт, че това, което наблюдавам насън, е проекция на моята сянка и може да ме доведе до параноя, но тъй като използвам съня си като един вид детска игра, засега преодолявам опасността, сублимирам омразата си към деспотичния си баща, който ми е забранявал да играя с останалите деца. Беше убедителна, виж как съм запомнил всичко. Но ефект никакъв — дрън-дрън, та пляс, пък и каква индоктринация братче, каква вина, като по цял ден тичахме като деца из квартала, играехме на „стражари и апаши“ или ритахме топка. Но от психоаналитичката все пак имаше някаква полза. В леглото се оказа страшна жена, само че връзката ни беше много кратка. Свършиха ми парите. А освен това тя се оказа и нимфоманка, не можеше да издържи с един мъж повече от две седмици.

Накрая седнах и записах, за всеки случай, подробно съдържанието на последния сън, който си спомнях, преди да настъпи катастрофата на 28 октомври. Може пък отново да ми се върне дарбата. И ето, минаха цели две седмици и нищо, никакъв сън. В телевизията казах, че съм болен. Те хванаха някакви студенти и се мъчат с тях да продължат сериала, но не става. Затова се цупят, мислят, че ги будалкам за повече пари. Аз започнах да изключвам мобилния си телефон. Въобще такива работи.

— А какъв беше последния ти сън, който каза, че си записал?

— Ами ще ти го разкажа, помня го наизуст. Действието се развиваше в София, в една софтуерна фирма. Там има един много добър програмист, който е вицепрезидент на фирмата или втори човек

след големия бос. Големият бос е млад, около 30-годишен. Родителите му заедно с двете си деца — босът и брат му, емигрирали в Канада през 80-те години, още преди промените. Бащата бил архитект, построил няколко къщи по време на строителния бум и забогатял. След това, не щеш ли, скоропостижно починал. Единият от синовете, този, дето станал бос на фирмата, се върнал у нас. Другият, брат му, останал да живее в Канада с майката. Тук, в София, нашият човек печелел добре, клиентите му били в Америка, но използвал наши програмисти за по-евтино. Веднъж заминал за Канада, отсъствал от фирмата цели три месеца. След това се връща и иска да прави големи промени, да се занимават със строителни далавери, да прави реекспорт на китайска санитарна арматура и други подобни щуротии. Извиква вицепрезидента, говорят си цели тридесет минути за новите планове на фирмата, пият кафе, накрая се скарват яко, защото вицепрезидентът счита плановете на шефа си за, меко казано, погрешни. Шефът заплашва нашия човек с изгонване от фирмата. Вицепрезидентът напуска бесен кабинета му. След това босът извиква секретарката си по интракома. Тя се бави няколко минути, защото в момента си оправя грима, след това влиза при него. Раздават се писъци. Тя изхвърчава от кабинета и крещи:

— Помощ, помощ!

Пристига линейка от болницата в „Лозенец“, но е късно. Установяват масиран инфаркт. Шефът е мъртъв. Тогава идва моят главен герой — инспектор Стрезов. Той е следовател от отдел „Убийства“. Прави подробен оглед на кабинета. Спомням си, че при падането тялото на шефа бе съборило на земята различни предмети от бюрото му — настолен часовник, снимки, папки. Стрезов разпитва вицепрезидента и секретарката. Вицепрезидентът разказва за спора си с шефа, а секретарката споменава, че босът ѝ страдал от сърце и постоянно взимал лекарства. Следи от тези лекарства действително са намерени в кръвта на мъртвия. Стрезов се замисля, отново разговаря с лекаря, иска някаква спешна справка от „Гранична полиция“. И накрая арестува секретарката.

— Защо секретарката? — попитах учуден.

— Ами защо? И аз не знам. Така беше в съня до момента, в който се събудих, и само това съм записал.

Допихме си питиетата — аз чая, той кафето, и се разделихме — всеки с неделните си планове и тревоги.

Но историята не свърши дотук, тя имаше едно странно продължение. Бяха изминали няколко седмици и ние отново седяхме в уютната сладкарничка. Беше вторник. Този път обаче говорех основно аз:

— Миналата събота, да си призная, малко се почерпихме с приятели. Легнах си в малките часове. И тогава се случи чудото, за което съм те извикал. Започнах да сънувам, ама съвсем ясно, сякаш не сънувах, а нещата ставаха пред мен на някаква сцена, героите бяха истински, аха да ги пипна с ръка. Бях в офиса на убития президент на фирмата от твоя сън. Вътре бяха седнали няколко души, сред тях познах вицепрезидента на фирмата, който вече беше станал президент. В средата на помещението стоеше изправен инспектор Стрезов, подпрял се с ръка на едно бюро и говореше бавно: — И така, да продължим. Какво ме накара да предположа, че имам работа с инсинуация, и то с умела инсинуация. Ами най-напред ето тази снимка — Стрезов размаха снимка, на която се виждаше усмихнатият бивш президент на фирмата, отскоро покойник, прегърнал щастливата си русокоса съпруга. — Какво виждаме на снимката? — всички мълчаха, очевидно не виждащи нищо особено. Ясно виждаме, че часовникът на г-н Натан (така се казваше жертвата) е на дясната му ръка. А какво виждаме тук — Стрезов отново размаха снимка, този път с трупа на жертвата. Ръцете висяха отпуснати от двете страни на тялото. — Тук пък ясно се вижда, че часовникът е на лявата ръка. Но носенето на часовника на едната или на другата ръка не е нещо, което се променя лесно, това е един постоянен навик. Нещо като да пишеш с дясната или с лявата ръка. Да предпочиташ кафе или чай. Защо жертвата си е променила навиците, защо е престанала да носи часовника си на лявата си ръка и, забележете, е започнала да пие кафе вместо чай, както научихме от разказа на един от свидетелите? Това съмнение ме накара да се интересувам какво може да се е случило в Канада с покойника през тези три месеца, докато е бил там. Много неща може да са се случили, например да се е скарал с брат си? И тогава ми хрумна най-важната идея — ами ако брат му е близък? Направих бърза справка в Главна дирекция „Гранична полиция“. Оказа се, че в посочения период от време преди убийството у нас е влязъл от Канада

само един български гражданин с фамилия „Натан“, но не е бил Исак Натан, както се е казва покойникът, а Нансен Натан. По-нататък беше вече лесно. Бързо бе установено, че всъщност убитият е именно този Нансен Натан, братът близнак. Очевидно тялото пък на самия Исак Натан трябва да се търси някъде из Канада.

Но щом като убитият е друг, какво правят в кръвта му следите от силното лекарство за сърце? Как е попаднало то там? Не беше трудно да се установи, че това е ставало с кафето, което му е поднасяла секретарката, включително и в деня на убийството. А както ме увери д-р Начев, за здрав човек тази комбинация от кафе и от посоченото силно лекарство е напълно възможно да доведе до инфаркт, е, не от първия път, но постепенно, за седмица-две. А какъв е бил мотивът за убийството? Доста елементарен. Секретарката е била в интимни отношения с предишния шеф, Исак Натан, което естествено новият ѝ шеф Нансен Натан не е знаел. Тя веднага е забелязала разликата в отношението на „завърналия се“ бос към нея. Отначало си е мислела да си мълчи за откритието си, какво пък, и близнакът е човек, но явно след уволнението на вицепрезидента е размислила, че може би тя е следващата, и е поднесла на новия си шеф фаталното кафе, този път с двойна доза от лекарството на предишния, на истинския ѝ шеф. Планът ѝ е бил безупречен, тя е убила мнимия президент на фирмата с лекарство, което се е предполагало, че той трябва да приема редовно.

Лорда ме гледаше смаян.

— Фантастично! Точно като в моите сънища! Фройд ряпа да яде. Няма как да си влязъл в моето собствено подсъзнание, а и баща ти не те е лишавал от детски игри, нали? Малко вероятно е и да сме си разменили душите — ти да си станал аз или може би аз да съм станал ти. Така, че излиза, че сме имали колективни съновидения, излиза, че в спора между Фройд и Юнг все пак прав е бил Юнг, значи наистина има общо несъзнавано и ние двамата с теб сме черпили последователно от нашата обща митология.

— Абе ти май доста си се побъркал покрай тая твоя психоаналитичка, но погледни това — и аз показах на Лорда кутийката със сънотворно, от което бях пил през онази съботна нощ след запоя, — напомня ли ти нещо? Той се вгледа:

— Ами да, и аз взимам от същото сънотворно чат-пат. То май е единственото, което го дават без рецепта.

— Така е, но не би трябвало, защото съвсем не е толкова безобидно. Виж какво пише в диплянката — „понякога води до халюцинации“. Имали сме с тебе, брат, сходни халюцинации. Това е истината. Най-напред ти, а после и аз.

— Да бе, да, халюцинации с такъв сюжет! Не е това, колега сценарист, не е толкова просто, казвам ти, станали сме част от универсума, черпили сме от колективното несъзнавано. Слушай, що не отидем на някое друго място да прием по една водка и да се разберем как ще делим хонорара на Марио Милано?

---

[1] Карл Густав Юнг ↑

СЛАДКО ДЕТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО ИСТОРИЯТА НА ЯНАКИ

От двете страни на пътя, там, където ярката жълта светлина на фаровете се стопяваше, започваше абсолютният мрак на азиатската нощ. Но през деня по тези пустинни места, сред ниските храсталаци и тръните, можеха да се видят бавно да крачат едногърби камили, а понякога и цели стада биволи или гривести лъскави коне. Местните чобани носеха шалвари и ризи тип „рубашка“, понякога слагаха отгоре сив, свободно падащ шинел от груб вълнен плат. Беше невъзможно да ги сбъркаш най-вече заради белите им шапки с бродерия, наричани Ак-калпак. Животните и хората гледаха с еднакво безразличие отминаващите коли и пътниците в тях.

Нашият „Ленд ровър“ се носеше по асфалтовия път към летището с повече от 100 километра в час. Самолетът ни излиташе в три и половина сутринта. Асфалтът бе гладък, шосето бе пусто и шофьорът ни, местен човек, караше сякаш бе заспал, без да отрони и дума. Аз си отивах в отпуск, пътувах сам на задната седалка на джипа и гледах съсредоточено през прозореца безкрайната черна пустош, която ни обграждаше, така както някой отегчен пътник гледа тъмните водни талози на океана, надвесил се през перилата на лайнера.

На предната седалка на джипа имаше още един пътник — официален представител в тази затънтена страна на една много известна консултантска фирма и мой стар приятел от предишни времена. Колата принадлежеше на фирмата му, шофьорът също. Приятелят ми от време на време отваряше прозореца да изпуши по една пурета. Беше голям чешит, с когото бяхме изпили не една бутилка скоч. Сигурно бе надхвърлил 55, едър, с широко лице, кафяви очи и побеляла коса, знаеше куп вицове, държеше се като джентълмен, макар че в редки случаи избухваше, обикновено когато губеше пари на карти. Тогаво псуваше като хамалин. Сега, в началото на жегите, той, за разлика от мен си заминаваше окончателно от страната. Говореше се даже, че му предстои предсрочно пенсиониране.

След като изпуши пуретата, спътникът ми се прокашля и се обърна с лице към мен.

— Виж какво, Джанаки (така ми казваха приятелите), ти сигурно се питаш каква е причината сега да пътуваме заедно към самолета? Е, добре, така или иначе навярно никога повече няма да се срещнем, защото мисля да прекарам остатъка от живота си на един чудесен тихоокеански остров, а и това, което ще ти разкажа, съм сигурен, скоро ще бъде известно на всички. Ще ми позволиш да продължа на френски. Шофьорът ни може и да знае няколко думи английски, но в тази страна френският е напълно непознат, а за теб, доколкото знам, е като майчин език.

Всичко започна преди 8 седмици, някъде в края на юни. Получихме съобщение, че ще ни посети важен японец, високопоставен служител на голяма тяхна фирма. Няма да спомена името ѝ, макар че и това го знае вече навярно всеки. Дойде този Танаки или май беше Тамаки сан. Като всеки японец беше непроницаем, но това, което ни предложи, бе кристално ясно. Местните се стягат да разпределят дяловете в новооткритото газово находище и японците с основание се бояха да не ги забравят, въпреки че именно те откриха газа. Ти знаеш за тази история и за връзките на зетя на президента с „големия северен съсед“. Както и да е, господин Тамаки, май все пак така се казваше, ни предложи солиден бонус, ако им помогнем да си запазят интересите. Работата не търпеше отлагане.

Както и да е, решихме, че офертата си струва, и се заехме за работа. Трябваше да окажем натиск, да спретнем една кампания и да вкараме домакините в правия път. Както се казва — ако не може с морков, се опитва с тояга. Трябваше да намерим подходящ слоган, едно красиво лице на протестите и останалите задължителни атрибути, така де, ти знаеш, нали си учил в университета маркетинг.

Със слогана беше лесно — продължи той, — взехме един, дето вече го бяхме използвали няколко пъти, нещо от типа на „Африка на африканците“, ти знаеш, но с лицето на протестите и с общия облик на мероприятиято малко се поизпотихме.

Бяхме се събрали няколко души в „глухата стая“, ти знаеш, и на монитора разглеждахме слайд след слайд снимките, които бяхме нащракали наслука при първите протести на студентите. Очите ни изтекоха да се взираме, но полза никаква — на екрана се редяха все

едни и същи безизразни лица, като издялани от камък. И изведнъж, невероятно, на един балкон се вижда младо, симпатично маце, ама като от модно списание и, забележи, очите ѝ зелени! Азиатка със зелени очи — просто прелест. На перилото на балкона красавицата бе простряла одеяло или нещо подобно, в един очарователен цвят, който бе малко трудно обаче да определим, нещо средно между червено и лилаво. „Що за цвят е това“ — питам един от моите пиари, който също не може да си откъсне погледа от мацето, надничащо зад одеялото. „Ами май е пурпурен.“ „Пурпурен ли — скачам аз като ужилен. Я почакайте“, и започвам да ровя в едно от чекмеджетата, дето си държа дискове със стари парчета, ти знаеш, пускам ги често, като играем бридж. Накрая намирам каквото ми трябва и в стаята се разнася божествената музика на великите „Дийп Пърпъл“ и онова страхотно соло от „Дете във времето“. Представяш ли си как нежно пее Иън Гилън: „Скъпо дете във времето, ти ще видиш линията, линия, която е прокарана между доброто и злото. Виж слепия човек, стрелящ по света, куршумите летят, вземайки своето.“

— Това е знак на провидението — извиках аз в крайна възбуда и започнах да обяснявам на останалите ситуацията. — Момичето от снимката ще бъде нашето лице на протестите, нашият символ, а пурпурният цвят става цветът на протеста, линията между доброто и злото — това е нашият нов слоган — „Не преминавай линията между доброто и злото!“ — страшно романтично и абсолютно абстрактно. Просто страхотно. И най-важното, от половин година се знае, че точно в края на месец юли на централния стадион ще пеят самите „Дийп Пърпъл“. За солидна сума те, по изключение, бяха включили в световното си турне и тази затънтена провинция. Това бе небивал шанс. Концерт на тъмнопурпурните като апогей на един малък пурпурен хепънинг!

След това нещата тръгнаха много бързо и изключително добре. Подлудихме „Фейсбук“ и „Туитър“, раздадохме пурпурни фланелки на студентите от местния университет с надпис „Не преминавай линията“ и те бяха наистина горди да ги носят. Направихме няколко страхотни клипа и зачакахме фаталната дата на концерта, за която бяхме подготвили бутафорен щурм на президентския дворец, който, разбира се, щеше да завърши мирно чрез побратимяване с полицията на фона на великата музика. За това се договорихме с когото трябва в кабинета

на президента и зачакахме, уверени в своя успех. Всички телевизии щяха да предават пърформънса ни на живо.

— Представяш ли си какъв фурор? Заслужавахме едновременно „Грами“, „Оскар“ и „Златен глобус“! — продължи моят събеседник — Но животът, драги Джанаки, е мно-оо-го по-сложен от всеки сценарий и над всеки от нас, ти знаеш, виси по един Дамоклев меч.^[1] Дойде сублимният момент. Концертът беше в разгара си. Беше грандиозно. На стадиона имаше 50 хиляди млади хора и повечето от тях бяха с нашите тъмнопурпурни фланелки. Една истинска пурпурна вечер. Нашето маце бе непрекъснато в кадъра на всички канали — местни и чужди. Тя танцуваше, смееше се и размахваше флагче с надпис „Не преминавай линията!“. От време на време извикваше, обърната към камерите: „Къде е линията?“ И стадионът отвърщаше: „Между доброто и злото!“ Казвам ти, беше една такава веселба, като на погребение в Ню Орлиънс. Даже за момент си представих, че съм в 1972, с дълга хипарска коса, изтъркани джинси, че на огромния стадион бушува Гилън и че държа за ръка малката Люси.

Моят спътник спря за секунда. Извади отново кутията с пуретите и бавно запали една. Пое дълбоко от сладникавия дим и продължи:

— Та, както вече казах, над всеки от нас виси по един Дамоклев меч. Точно в сублимния момент, когато всички камери и погледи бяха насочени към нашата зеленоока кукличка, да вземе към нея да се присламчи един досадник от местните кореспонденти и без да ни е питал, да започне да ѝ задава своите тъпи въпроси, и то директно в ефира! Отначало нищо особено, помислих си, ще ни се размине. Всичко ще завърши добре. Над стадиона вече се сипеха фойерверки, на сцената гореше пурпурен лазерен огън и кънтеше бас китарата със солото на „Жената от Токио“. Знаеш текста: „Моята жена от Токио, тя ми дава възможност да прогледна. Моята жена от Токио, тя е толкова добра с мен.“^[2] И тогава онзи репортер да вземе да изръси с мазен глас: „А коя е Вашата любима песен на «Дийп Пърпъл»?“ Точно когато въздухът щеше да експлодира от плачещите звуци на соло китарата и от копринените слова „Ти се издигаш от неоновия мрак, блестяйки като побъркана луна, която ме превръща в огън, аз се възвисявам“^[3], точно в този сублимен момент нашето зеленооко момиче да вземе да изтърси: „Моята жена от Токио.“ Като го чух, изпуснах чашата със скоча, но това беше, както се казва, само началото на проблема.

Пурпурната кукличка продължи по-нататък с мелодичното си гласче. „Най-много обичам тази песен, защото майка ми каза, че съм наполовина японка, тя ми каза това едва вчера, когато навърших 18 години.“ В този момент вече действително паднах от стола, както си седях с краката на масичката пред плазмения телевизор. Нашият символ, надеждата на една нация — наполовина японка!

Не минаха и петнадесет минути и местните телевизионни канали започнаха атаката — протестите са инспирирани от чужди сили, които искат да завладеят природните ни богатства и други подобни дежурни глупости. Но сега всичко това звучеше правдоподобно, защото от екраните непрекъснато се повтаряше онази злополучна фраза, изтърсена от мацето: „Аз съм наполовина японка.“ По-нататък нещата са известни. След края на концерта наред с аплодисментите се чува и дюдюкания и възгласи.

— Пурпурни, ходете си в Япония! След това вместо очаквания масов поход към президентството последва една рехава демонстрация, а група маскирани младежи тръгна да подпалва японското посолство, макар че онези в посолството и хабер си нямаха какво всъщност става. Добре, че полицията навреме се намеси, та всичко се размина само с няколко преобърнати коли.

Излишно е да ти разправам колко пари загубихме.

---

[1] Според притча, разказана от Цицерон, по време на пир в двореца на сиракузкия тиран Дионисий над неговия мним приятел Дамокъл изведнъж бил провесен остър меч, висящ на конски косъм. Целта била да се напомни на самозабравилия се в успехите си Дамокъл, че съдбата може да се отвърне внезапно от всеки, даже и от най-успелия и от най-големия ласкател на владетеля. ↑

[2] My woman from Tokyo She makes me see.

My woman from Tokyo She's so good to me. ↑

[3] Rising from the neon gloom, Shining like a crazy moon Yeah, she turns me on like a fire I get high. ↑

ROMIARI.BG

МОЯТА ИСТОРИЯ

— Искаш ли да прочетеш нещо любопитно? — обърна се към мен съседът ми, солиден мъж с черни уморени очи и добре сресана смолисточерна коса, за която се говореше, че е скъпа перука. Летяхме вече около два часа в отделението за бизнес клас на един джъмбо на „Луфтханза“ по трасето Франкфурт — Ню Йорк. Предстоеше ни още дълго да убиваме времето заедно, така че аз кимнах с глава в знак на съгласие. Отивахме по работа зад океана. Бяхме от две партниращи си фирми. Той се наведе леко към мен и ми подаде електронния си таблет Kindle. На екрана имаше някакъв текст, който започваше със следното изречение: „Беше чудесна юнска утрин в Париж.“ Началото ме заинтригува, нагласих пред себе си таблета и зачетох по-нататък:

Над покривите на Латинския квартал светеше ослепително слънце, сякаш крещеше — хайде, ленивци, ставайте, живейте! В такъв прекрасен ден парковете обикновено се изпълват с парижани и с гости на града, разбира се, след като са изпили задължителната си утринна кафява напитка, която кой знае защо по тези места наричат „кафе с мляко“, и са изяли два-три топли кроасана.

В Люксембургската градина към 9 часа вече почти всички столове бяха заети. На един от тях, под сведените клони на огромен дъб, засаден още по времето на Луи XIII, до романтичния бароков фонтан от времето на Мария Медичи, се открояваше странен застинал силует на човек в черен костюм. При по-внимателно разглеждане се виждаше, че това е европеец, но не французин, на около 45 години, костюмът беше доста поизмачкан, но като цяло приличен. Мъжът носеше яркосиня риза и тъмночервена вратовръзка, чийто възел бе силно разхлабен. Беше изхлузил върху пясъчната алея черните си трандафори и бе разположил краката си на друг стол, поставен отпред, до каменния бордюр на лехата с жълти и червени бегонии. От доста време той не мърдаше, подпрял с длан главата си и реещ поглед сред пищните зелени акации, тисовете, палмите и другите екзотични

дървета. От време на време главата му клюмваше надолу, като на кантонер, който се бори със съня в очакване да мине бързият влак, но всеки път той успешно възстановяваше началната ѝ позиция.

Този мъж бе инженер Петко Ганев. Женен, с две деца, но все така признат Дон Жуан в родния си подбалкански град. Бе завършил местния техникум, след това бе работил в слаботоковия завод в големия съседен град, а накрая изкара и едно висше. На мястото на завода, където работеше в началото, решиха да направят лунапарк. Предложиха на Ганев длъжността механик по въртележките. След това обаче се отказаха от лунапарка и започнаха да строят бизнес център. Инженер Ганев попадна на трудовата борса. Помота се насам-натам и накрая се ожени. Скоро след тежката сватба тъстът му, човек с връзки, го посъветва да не си губи времето, а да се захваща с бизнес. Речено-сторено, но какъв да бъде бизнесът? Тъстът се поразмърда и откри съученик в областната комисия за оценяване на проекти по една европейска програма. Парите идваха от Брюксел, за да се усвояват. Както казваше тъстът му, не ги ли усвояваме, значи сме пълни нули. Така Ганев се включи в усвояването. Тъстът намери някакъв проект, който вече бе спечелил финансиране в съседния областен център, и Ганев на бърза ръка го нагоди за местните условия. Онзи проект бе за производство на био сушени сливи, този, на Ганев — за био лавандулово масло.

Криво-ляво се намери кой да изготви и офертите за оборудването, оформени бяха всички документи, намерени бяха нужните връзки и работата потръгна. Ганев получи финансиране, произведе био лавандулово масло за чудо и приказ и зачака някой да го купи. Мераклии обаче нямаше. Местните фабрики за одеколон използваха евтино вносно китайско масло, а както е известно, лавандуловото масло не става да си го мажеш на филийка.

Тъстът отново пое инициативата. Щом планината не идва при Мохамед, т.е. при Ганев, значи Ганев трябва да отиде при планината, с други думи, да предложи лавандуловото си масло за чудо и приказ на широкия свят. Направи си Ганев сайт в интернет и започна да предлага био лавандуловото масло на всички желаещи — от Лондон до Куала Лумпур. Чака Ганев, чака, но резултатът пак никакъв. Един колега, който имаше за продан био розово масло, започна да го навива да тръгнат заедно за Европа, сами да предлагат там маслата си, хем свят

ще видят, хем пари ще направят. Речено-сторено. Помогна отново тъстът. Ганев стана участник в европроект за международен маркетинг на малки и средни предприятия от техния планов район. Както каза тъстът, може да сме малки, но сме големи хитреци. От Брюксел му платиха пътя до Париж, хотела и даже таксата за участие в световното изложение на парфюми и козметика в Порт де Версай. Уреди се и колегата му с розовото масло.

Заминаха двамата за Париж. Наеха стая в евтин хотел в предградията, близо до изложението. Българските ароматни биомасла обаче така и не станаха хитът на изложението. Не че не се стараеха двамата новоизпечени бизнесмени, но пазарът се бе свил — много фармацевтични фирми бяха минали на синтетични масла. Тези, които още използваха естествени, си ги набавяха от Азия, хем по-евтино, хем азиатските масла имаха цял куп сертификати, за които Ганев можеше само да мечтае. Това, че са „биомасла“, или както се казва на английски „органични“, бе най-малкото, първата буква в азбуката на глобалната търговия. Следваха сертификати за спазването на най-различни международни стандарти за управление на качеството, за това, че не се използва детски труд, за опазването на тропическата гора в цялост и на отделни видове тропически дървета, за намалени емисии на парникови газове, за прилагането на правилата на „честната търговия“ и за какво ли не още. Един китаец предлагаше даже био лавандулово масло със сертификат, доказващ, че при производството му не е използван трудът на мечката панда. Така че помотаха се двамата бизнесмени из Париж, качиха се на Айфеловата кула, видяха Мона Лиза и накрая купиха от близкия „Карфур“ две бутилки евтино бордо и ги изпиха на екс в тясната хотелска стая.

Изведнъж всичко се промени. В малката тъмна стаичка заблестя златно-розовата омайна аура на Париж. И те тръгнаха да завладеят града. Но Париж се завладява трудно. Започнаха от най-близкото квартално бистро, където изпиха по 2–3 бири, продължиха из кръчмите на Монмартър, бяха даже и на представление в Crazy Horse. После всичко потъна в златно-розова мъгла.

Ганев се събуди рано сутринта, проснал се на метална пейка в една от станциите на метрото, с висящи отпред крака и с неприятен вкус на пепел в устата. Надигна се, седна и се замисли. Губеха му се съществени части от предишната нощ и както установи — всички

банкноти, кредитната му карта, визитката на хотела и личната му карта. Нямаше го и джиесема. Търговецът на био лавандулово масло обаче не се изплаши макар че би трябвало, ако главата му беше наред. Това, което обаче в момента силно го притесняваше, бе друго — жаждата и още една неотложна природна нужда. Ето защо той се надигна и с големи усилия тръгна нагоре по стълбите към светлината на улицата.

Така той внезапно навлезе в прекрасната юнска парижка утрин и като примигна два-три пъти, пое напред без посока. Скоро видя висока черна метална ограда с орнаменти. Това беше Люксембургската градина. „Тук може да има тоалетна“ — бе първата мисъл, която го споходи — и Ганев бързо се отправи към сводестия вход, който се виждаше на стотина метра от изхода на метрото. Намери необходимото място, удовлетвори и двете си нужди и след това седна да си почине на стола под сянката на дъба. В тази позиция прекара следващите 2–3 часа, тъй като не намери сили да продължи по-нататък. През това време паркът постепенно се изпълни с весел народ. Но Ганев остана в дълбоката си медитация.

У нас, на Балканите, много хора се борят с утринния махмурлук с помощта на едно изпитано средство, наречено шкембе чорба. За Ганев това понятие бе емблематично — една порция шкембе чорба, това би променило света! Но къде в Париж ще намериш шкембе чорба? Ганев започна да се оглежда неспокойно, защото коремът му вече къркореше. В парка предлагаха напитки и сандвичи, но джобовете на бизнесмена бяха празни. В този миг той съзря група добре облечени хора, които се суетяха недалеч от него, пред изящния вход на старинна сграда до алеята, заобикаляща езерото. Той, разбира се, не знаеше, че това е дворецът „Люксембург“, че тук обикновено заседава Сенатът на Франция, нито пък че в тази неделна утрин точно тук ще се проведе много важен симпозиум под егидата на един от европейските комитети за опазването на околната среда. Ганев обаче усети едва доловимата миризма на прясно сварено кафе и леко се надигна, след това тръгна към сградата с все по-уверена стъпка.

Скоро се оказа непосредствено пред лъскавия параден вход. Подпря се на една мраморна скулптура и започна да вниква в обстановката. Забеляза, че на няколко крачки от него, от другата страна на тържествения портал, се суети млад мъж, ама съвсем като

баджанака му, също така трътлест и също така нервен. Мъжът отсреща беше в черен костюм, който му беше малко тесен, пристъпваше припряно, вглеждаше се неспокойно във всеки, който влизаше в сградата, бъркаше по джобовете си, вадеше разни неща, след това отново ги прибираще, поглеждаше часовника си, хващаше се за чантичката с джиесема си, която бе отстриани на колана на панталона му, след това се отказваше от намерението си да звъни някому и продължаваше да подскача на място като войник пред атака. Точно в този момент невинен парижки гълъб, който се намираще някъде в клоните на секвоята над Ганев, най-нахално удовлетвори нуждите си върху поомачкания костюм на бизнесмена и до ревера му лъсна яркожълто петно със зеленоват оттенък, показващо с научна точност какво беше закусил гълъбът. Ганев не можа да се овладее и пусна една емоционална нашенска псувня. Тогава онзи, нервният, от другата страна на портала, подскочи като ужилен и безпардонно съсредоточи цялото си внимание върху производителя на био лавандулово масло.

— Господин Ганев? — попита той с интонация, която не търпеше възражение.

— Да, Ганев съм? — отвърна изцапаният бизнесмен с известна тревога, но и с някакво сладко предчувствие за топла храна. Без да забележи въпросителния тон в отговора на бизнесмена, трътлестият веднага се насочи към него, като се представи.

— Аз съм Шопов от Брюксел — изрече той и припряно започна да обяснява на Ганев, който го гледаше както събудил се лунатик гледа черна котка на покрива. — Закъсняваме, господин Ганев, моля, вземете баджа си, ето и чантата с документите, подаръците за участниците са в колата ми. Заседанието започна преди около половин час, но са още на първата точка за пестицидите.

„Какво заседание“ — беше на върха на езика на Ганев, но той преглътна въпроса си заедно със слюнката и си замълча. „По-лошо няма как да стане“ — си помисли трезво производителят на био лавандулово масло и държейки ръце в празните си джобове, направи решително усилие да укроти къркоренето на червата си.

— Може ли само да ми покажете тоалетната — тихо каза Ганев, докато онзи му помагаше да закачи баджа на ревера на сакото си.

Светът е пълен с изненади и повечето от тях са неприятни. В същото време, когато инженер Ганев влизаше в луксозната тоалетна на

двореца „Люксембург“ в Париж, на 4 часа път с кола от френската столица друг един господин Ганев стоеше пред входа на една друга импозантна сграда. Той беше облечен в сив костюм Dolce & Gabbana, с дизайнерска вратовръзка Roberto Cavalli, изпълнена в златножълто и черно. По неznайна причина той също изглеждаше крайно разстроен и тревожно се взираше във всяка приближаваща се кола, във всеки случаен минувач. Действието се развиваше не къде да е, а точно пред парадния вход на двореца на Великото херцогство Люксембург. Тази сграда никога не бе принадлежала на рода на Медичите, но не отстъпваше по изящество на двореца „Люксембург“. От 1890 г. сградата принадлежеше на династията Насау-Вайлбург, която управляваше прочутия данъчен рай. Елегантният господин Ганев, този, който се намираше в държавата Люксембург, а не онзи в парижката градина „Люксембург“, очевидно имаше защо да е притеснен. Вече минаваше 10 часът, а той никъде не виждаше нито Шопов, дипломата от Брюксел, с когото имаше среща пред двореца, нито какъвто и да е друг представител на родното му отечество. С Шопов се беше свързала секретарката му и бе уговорила срещата за 9 без 15, малко преди началото на симпозиума. Тук обаче нямаше нито Шопов, нито дявол, а от мобилния телефон на този Шопов вместо неговия глас се чуваше непонятно бърборене на френски. Вярно, Ганев беше малко закъснял за заседанието, десетина — петнадесет минути или малко повече, но това бе станало заради закъснението на самолета, а и как можеше един обикновен чиновник като Шопов да си позволи да изостави на улицата в непознатата страна един заместник-министър и да изключи мобилния си телефон?

Ганев стоеше сам на тихата люксембургска улица. Освен него имаше само влюбена двойка туристи, прегърнали се през кръста. Неговото такси отдавна си беше отишло и единственият местен човек наоколо бе войникът на пост пред двореца, облечен в светлокафява униформа, с черно таке с голяма златна емблема, който стискаше в ръце автомат и отмерено крачеше напред-назад, без да обръща внимание на случайни минувачи като заместник-министър Ганев.

Загадката беше пълна. Когато преди една седмица новият заместник-министър беше влязъл триумфално в просторния си кабинет на втория етаж в министерството и се беше изтегнал в удобното шведско кожено кресло, светът изглеждаше прекрасен. Той

бе натиснал бутона на телефона и бе извикал свойски секретарката си: „Миче, ела да пиеш едно кафе с истински заместник-министър.“ Мичето бе секретарката му, която от три години неотлъчно го следваше в неговото главоломно издигане. Преди три години Партията на реда и прогреса на тъста му се беше набутала в управляващата коалиция и пред Ганев се бяха отворили всички държавни врати. През една от тях в онзи момент влезе Мичето, както винаги в умопомрачителна къса пола и блузка с дълбоко деколте. Тя застана до бюрото на министъра и му подаде няколко покани, като за една от тях каза, че изглежда важна. Ганев малко поназнайваше френски от гимназията и разбра, че поканата е за симпозиум, организиран от европейския комитет по околната среда. На поканата пишеше, че срещата ще е в „Luxembourg Palace“, сиреч, както той веднага схвана, в Двореца на Люксембург. Ганев бързо скри поканата във вътрешния джоб на самото си, защото, ако попаднеше в протокола, нищо чудно в Люксембург да отидеше конкурентът му Мишев, другият заместник-министър, който всъщност отговаряше за околната среда. С Мичето съчиниха криво-ляво един отговор и той й нареди да подготви заповед за командировка на негово име и след това бързо да изприпка за подпис до министъра, с когото тъстът му редовно играеше голф в Банкя. По-късно се оказа, че поканата, която той прибра в джоба на самото си, се бе изгубила някъде, навярно когато са давали костюма на химическо чистене. Но това едва ли имаше някакво значение, защото Шопов от Брюксел, който също щеше да участва в симпозиума, бе спец по обсъжданите въпроси и щеше да го чака пред входа на двореца.

Сега обаче Ганев стоеше безпомощен пред резиденцията на великия херцог и недоумяваше какво става. Войникът пред входа продължаваше да крачи напред-назад като махало на стенен немски часовник с кукувичка и на улицата нямаше никого, освен него, нито Шопов от Брюксел, нито дявол. Ганев беше останал сам като Халеевата комета, напуснала удобния служебен астероиден пръстен и отпрашила сам-самичка без никаква разумна причина към центъра на студената и мрачна галактика, където дебнеха черни дупки и съмнителни мъглявини от антиматерия.

В това време в Париж, в една от най-люксоznите зали за конференции на френския Сенат, сред мраморните полуголи нимфи и изрисуваните по стените херувими, крачеше сит и доволен другият

господин Ганев, този, който произвеждаше лавандулово масло. Той беше почистил костюма си, бе го изгладил със спрей, даден му от Шопов, и сега изглеждаше като манекен. Двете чаши силно италианско кафе, придружени с десетина сладкиша с крем брюле, бяха напълно възстановили духа му. Придобил леко отегчен вид, той отлично се вписваше в обстановката. След като направи една-две обиколки на фойето, Ганев откряна вратата на залата, кимна небрежно на служителя, който любезно го поздрави, и седна на мястото до Шопов. Той се опита да го заговори, но Ганев направи едно „ш-ъ-ъ-т“ с пръст пред устните си, подпря главата си на лявата си длан и постепенно съсредоточи цялото си внимание в една точка — симпатичната френска заместник-министърка, която ръководеше заседанието. Тя изглеждаше да е на възраст между 35 и 40 години и на Ганев ужасно много му заприлича на Катрин Денъов. Беше гледал всичките ѝ филми. Същото високо чело, чувствени устни, леко изпъкнали скули, перфектна руса коса с бакърен оттенък, съвсем леко чип нос, съчетаващ класиката на гръцка богиня и палавостта на момиче от Монмартър. Кафявите ѝ очи пронизваха и пленяваха. Двойничката на божествената актриса седеше точно на отсрещната страна на карето от заседателни маси и говореше мелодично с едно непостижимо френско „р“, сякаш повтаряше „рилекс, рилекс, рилекс“.

Времето мина неусетно и дойде паузата за обяд. Всички се преместиха в съседната зала. Там върху покритите с бял сатен кръгли маси от благороден орех бяха подредени сребърни прибори, изящни порцеланови чинии и кристални чаши. Ганев не се поколеба и една секунда и уверено се отправи към центъра на залата. Той се намести на стола до красивата францужойка, точно когато германският заместник-министър се готвеше да разположи там кльощавите си задни части. Почувства интуитивно, че францужойката не възразява срещу неговата смела постъпка. В този момент в залата влезе Шопов. През последните десетина минути той беше излязъл да проведе няколко разговора по мобилния си телефон и сега имаше вид на човек, който току-що е изпил цианкалий. Той трескаво търсеше с очи Ганев. Но бизнесменът вече се беше увлякъл в непринуден разговор с френската домакиня. Шопов се спря втрещен до входа. Той рязко осъзна, че цялата му кариера е поставена на карта. Трябваше веднага да предприеме нещо, защото току-що бе научил за фаталното недоразумение, пратило

истинския наш заместник-министър в държавата-град Люксембург, на 400 километра от Люксембургския дворец, където се провеждаше симпозиумът.

„Какво да правя“ — Шопов стоеше втрещен с помътняло съзнание под строгия поглед от стената на Анри Четвърти. Ситуацията беше наистина крайно деликатна. Ако сега, в тази зала, се разбере какво е станало, щяха да пострадат много хора. „Ще пострада и репутацията на страната ни“ — помисли Шопов, търсец някакво оправдание за бездействието си. Но наистина, той не можеше просто така да отиде сега до централната маса в тържествената зала и под погледите на официалните лица от всички европейски столици да заяви, че този, с когото в момента разговаря не кой да е, а френската заместник-министърка, не е българският ѝ колега, а един обикновен самозванец от улицата, попаднал незнайно как в Сената на френската република, някакъв случаен човек, за когото и самият Шопов не знае абсолютно нищо. Дипломатът от Брюксел си представи скандала, подигравките на колегите, унижението, след това неволно махна с ръка, преглътна слюнката в устата си, обърна се кръгом и се отправи към една от масите в дъното на залата. Там седяха неговите колеги от Румъния, Македония и Молдова, дипломатите от неговата черга. „Да става, каквото ще става — реши той, както бе заключил Ганев, преди да влезе в Люксембургския дворец, — по-лошо не може да стане...“

В това време производителят на био лавандулово масло жънеше успехи на Западния фронт. Той успешно усвояваше тънкостите на европейската дипломация, използвайки внезапно откритата му се възможност да упражни позабравения си руски език. През 80-те години на миналия век Ганев беше понаучил малко руски по време на една 3-месечна студентска бригада в затънтения град Сургут. Оказа се, че неговата френска събеседничка е внучка на руски генерал, воювал заедно с барон Врангел против болшевиките и намерил убежище в Париж след Гражданската война. Тя говореше много добре руски. „Vous etes a la Bulgarie, a droite. Fine, et vous savez russe“^[1], бе започнала тя разговора и като получи утвърдителен отговор, продължи веднага на руски: „Мой дед приехал из России в 1923 году. Он был граф и царский генераль.“^[2] След това разговорът потръгна много добре и по едно време Ганев даже си представи как гали с длан бедрото на събеседничката си, но не посмя да го направи, само леко си

отърка крака в нейния. Даже и от този дребен жест ефектът беше зашеметяващ. Разговорът им стана още по-оживен и даже донякъде възторжен и всички наоколо ги гледаха с нескрита завист. По едно време Ганев почувства, че бедрото на францужойката отново леко се отърка в неговото, може би случайно, а може би не? Във всеки случай тя продължаваше да го гледа невинно със зелените си очи и настояваше да ѝ разкаже какво му е харесало най-много в Париж.

— А какво мислите за кучетата? — внезапно смени темата двойничката на Денъов. Ганев, който си нямаше и хабер за дневния ред на симпозиума, се оказа в небрано лозе и трудно успя да реагира, отронвайки на български „ами обичаме ги, много ги обичаме помиярите“. Как можеше той да знае, че една от основните точки в дневния ред на заседанието беше обуздаването на миграцията на скитащи кучета от Източна към Западна Европа. Мадам министърката сбърчи чело и се засмя. „Не ви разбирам, това май не беше на руски — изрече тя на френски и след това продължи пак на руски: «Что это такое „помиярм“, я токого слова не слыпала?»^[3] Ганев сви вежди, направи сериозна гримаса и с приповдигнат тон се опита да се пошегува, продължавайки този път вече на руски, така както го умееше: «Помиярь это наши любимци, собаки, которые живут как нас, днем за днем.»^[4] «Ах как это романтично»^[5] — възкликна францужойката и изрецитира един стих от Ахматова, посветен на кафето на футуристите в Санкт Петербург, наричано от тях «Бродячая собака»^[6]: Все ми бражники здесь, блудници. Как невесело вместе нам! На стенах цветы и птицы. Томятся по облакам.»^[7] Всъщност на францужойката хич не ѝ беше до шегги. Тя трябваше да се пребори с глутниците от скитащи кучета, които прииждаха на вълни от страни като България и Румъния и през Унгария и Австрия вече навлизаха в Германия, а оттам и във Франция. „Это большая проблема“^[8] — каза тя съвсем сериозно и започна да обяснява на Ганев същността на въпроса. Нашествието на скитащите кучета бе застрашило биоравновесието в Западна Европа и бе увеличило значително разходите на местните власти. Досегашните методи за стерилизация на скитащите кучета се бяха оказали безрезултатни, а и отчайващо скъпи. Харчеха се луди пари, но винаги оставаха нестерилизирани кучета и те започваха лудо да се размножават, запълвайки възникналия вакуум. Защото природата не търпи празно място. Кучетата търсеха ново

жизнено пространство. За да решат проблема, французите предлагаха нещо оригинално и ефикасно — скитащите животни да се инжектират с вирус на нов вид заушка, която предизвиква стопроцентна стерилизация. Ваксината бе дело на голяма френска фармацевтична компания. Заразата се предаваше по естествен път сред останалите кучета, докато ги обхванеше всичките. Разходите за стопроцентната стерилизация бяха много по-малки, отколкото при традиционните методи. Разбира се, бяха разработили и противоваксина, така че заразата да не се разпространи случайно сред домашните любимци или, не дай си боже, сред хората. Само че Германия, Холандия и скандинавските държави както винаги бяха против, видите ли, французите използвали генномодифициран продукт за своята ваксина. Ами че как иначе може да се направи нов тип ваксина? „Злите езици говорят — сниши глас красивата французойка, — че германците и холандците са недоволни, защото техните фармацевтични фирми, които произвеждат хапчетата за традиционната стерилизация на кучетата, ще останат без клиенти.“ Разговорът им на тази тема продължи несприинудено още десетина минути. Ганев се включи също и разпалено започна да обяснява нещо на французойката, която се смееше, отмятайки назад глава. Личеше, че са намерили общ език по проблема с кучетата.

След като бе поднесено кафето, делегациите се оттеглиха за последно обсъждане на позициите си в кулоарите. Ганев си седна на мястото и остана там през цялото време на паузата, изпитвайки приятното чувство на пълно задоволство, подсилено от солидното количество отлежало бургундско вино. Шопов също се бе отпуснал на стола до него, след като беше изпил доста тъмна бира, която го караше на дрямка. Той окончателно бе приел решение да остави нещата на самотек и сега мълчеше като партизанин на разпит, гледаше тъпо в една точка и отбягваше погледа на лъжеминистъра. Появиха се и останалите делегации. Френската министърка някак странно дяволито погледна към българската делегация и на Шопов даже му се стори, че им намигна. Скоро тя все думата и всички наостриха уши да чуят какво ще предложи по въпроса за нашествието на бездомните кучета отвъд Алпите. Както се и очакваше, без много да се церемони, тя направо премина към същността на въпроса. Франция предлагаше значителна част от финансирането по програмата да се насочи към

революционния метод на контролирано заразяване на скитащите кучета с новия вид безопасна за живота им заушка.

Но тя не свърши дотук, а внезапно предложи още един проект, който никой не очакваше. Красивата францужойка говореше пламенно, с изразителни жестове за нещо, което звучеше напълно сюрреалистично, достойно за четката на Франсис Пикабия. Тя агитираше онемялата публика за изграждането на 50 километра дълга поредица от 200 вятърни електроцентрали, всяка с носеща конструкция, висока поне 100 метра и оборудвана с генератор от 5 мегавата, като диаметърът на ротора се предвиждаше да достига 125 метра. Ръкомахашите стоманени великани трябваше да се разположат на участъка от българско-сръбската граница, който опираше до река Дунав и през който преминаваха, както сочеха докладите на експертите, основната част от кучетата, тръгнали на запад. Вятърните централи щяха допълнително да се оборудват с ултразвукови генератори, а по перките на роторите щяха да се монтират многобройни мигащи разноцветни диодни ленти.

По този начин кучетата щяха да се откажат от идеята си да се движат на запад. „Вярно е, че стойността на програмата ще се увеличи с 20 процента — заключи мадам министърката, — но аз съм сигурна, че никой няма да възрази, когато става въпрос за постигането на една уникална синергия — едновременно да ограничим миграцията на скитащи кучета и да повишим дела на електроенергията, добивана от възобновяеми източници. Що се отнася до самата иновативна идея, трябва да призная, че заслугата е на моя колега министър Ганев от България, за когото са и моите аплодисменти.“ И тя запляска с нежните си длани, последвана от германския си колега. След това започнаха да ръкопляскат и всички останали. Настана лека суматоха, чуваха се приветствени възгласи, германският представител даже стана от мястото си и лично дойде при Ганев, за да му стисне ръката.

В чест на откривателя на идеята францужойката предложи програмата да носи името „Romiani“, защото, както поясни тя, така наричали с любов кучетата в тази красива страна. Шопов, който се беше вече опомнил от шока съобрази, че ситуацията май отива към хепиенд, и даже добави сайтът на програмата да има окончание с буквите, символизиращи неговата страна в оригиналния им вид на

кирилица. Предложението също бе прието с аплодисменти и сайта на програмата получи оригиналното име „Pomiari.br“.

— Какво е това? — попитах аз, когато свърших текста и подадох обратно таблета. — Наистина ли има такава програма?

— Ами, как да ти кажа, това е просто разказ, измислица, но в моя роден град действително живее един инженер Ганев, на когото напоследък невероятно му провървя, стана изведнъж заместник-министър. А тъстът му удари десетката — стана представител на германска фирма, която се е специализирала в производството на вятърни турбини.

Ако искаш, вярвай, ако искаш, недей, но като се приберем у дома, ще те заведе до границата и ще ти покажа генераторите със светещите перки. Страшно е красиво през нощта, особено при пълнолуние. Там има и една пътечка през границата, наричат я „кучешката пътека“. По нея непрекъснато сноват кучета насам-натам. Преди повечето кучета отиваха на запад, но напоследък някои от тях се връщат и обратно. Като приближат нашата граница и видят светещите перки, кой знае защо, започват да вият като истински алпийски вълци.

---

[1] Вие сте от България, нали. Чудесно, а знаете ли руски? ↑

[2] Моят дядо е дошъл от Русия през 1923 г. Той е бил граф и царски генерал. ↑

[3] Какво означава „помияри“, аз не съм чувала такава дума? ↑

[4] Помиярите, това са нашите любимци, кучетата, които живеят като нас — ден за ден. ↑

[5] Ах, колко е романтично това. ↑

[6] Скитащо куче ↑

[7] Всички ние сме скитници тук, блудници. Колко невесело ни е заедно! По стените цветя и птици. Мечтаят за облаците. ↑

[8] Това е голям проблем. ↑

ТАРАЛЕЖ В ГАЩИТЕ ИСТОРИЯТА НА ЛИСИ

За да спечеля вниманието ви, се изкуших най-напред да ви занимавам с тези небивалици за странни сънища, фантоми, феноменални дупки и сбъркани личности, но всъщност трябваше да започна с това обяснение, за да разберете откъде тръгна цялата поредица от простотии.

А всичко започна с нашата уговорка да отидем на лов. И така, в един чудесен снежен неделен ден ние крачихме горе в планината. Авджиите знаят, че няма нищо по-хубаво от това зимно време да се приближаваш по залез-слънце към хижата, която вече се вижда на другия склон, и да гледаш как над нея се извиwa нагоре струя сивкав дим, да крачиш уморен по пътеката, преодолявайки последните метри, стъпвайки внимателно в следите, оставени в дълбокия сняг. И току-виж, в миг на бяло космическо щастие се обади подплашена сова, а след това припряно, като за последно, зачука кълвач и от клоните точно над теб се посипе във врата ти искрящ сух сняг.

Ние бяхме седмина приятели, стабилна ловна дружинка, която два-три пъти през сезон обикаляше Балкана на лов за глигани или за по-дребен дивеч. Сега бяхме шестима, защото Сашо беше тръгнал обратно за хижата преди около два часа. Искаше, докато не се е мръкнало, да слезе до градчето с моя джип и да вземе зареден акумулатор за неговата кола, която, както и да я мъчехме, не искаше да запали. А и да я запалехме, беше доста рисковано със скапан акумулатор да тръгнем в такова време надолу през планината. Сашо беше ветеринарен лекар и живееше в градчето от десетина години. Построи си двуетажна къща за чудо и приказ, с всички съвременни удобства.

Както и да е, със Сашо или без него, ние, сега уморени и доволни, крачихме обратно към хижата в индийска нишка. Митко вървеше най-отпред и теглеше шейната с убития глиган. Митко беше застраховател. Живя известно време в Калифорния и даже малко

забогатя там, не казваше точно от какво. Върна се преди четири-пет години и си направи брокерска фирма. След това се разведе, напусна София и сега живееше в Несретино, в просторна вила в самия край на селото. Имаше и апартамент в столицата, но там се беше настанила дъщеря му. Около шейната весело припкаха насам-натам двете му ловни кучета — сръбското гонче Мицко и фокстериерът Астор. Зад шейната крачехме мълчаливо ние, останалите петима авджии, всичките софиянци. Гошо бе най-отпред, той е одитор. Има и фирма. Страстен покер-джия. След него бавно крачеше Сергей — адвокат, леко закръглен, навел глава, обмислящ следващото си важно дело или може би просто изтощен от ходенето. В следите от обувките му Caterpillar внимателно стъпваше Пламен, най-младият сред нас, журналист, специалист по кратките форми, който още мечтаеше за звездния си час. След Пламен бе Янаки, дипломат от кариерата. Накрая затваряше нишката моя милост. Аз съм съсобственик с жена ми на рекламна агенция, която издава и едно-две модни списания, и някои други неща. Всъщност формално фирмата се води на жена ми, но аз върша цялата работа и управлявам сметките с пълномощно. Наложих се да приложим такава хватка, защото, преди да тръгне фирмата ни, доста време работих за конкуренцията, в друга рекламна агенция, и се притеснихме да нямаме проблеми за злоупотреба с интелектуална собственост. То не че имаше някаква интелектуална собственост у ония, но нейсе, така тръгнаха нещата.

— И все пак, кой утрепа прасето? — не издържа и отново посипа сол в раната Гошо.

— Знае се кой — този, който има най-добрия снайпер и най-много е гърмял досега по шопари — отсече Сергей, намеквайки отново за своята изключителна карабина Merkel RX, но Пламен пак не му остана дължен:

— Гърмял, гърмял, ама на халос.

Спорът се водеше вече повече от час, откак един щастлив изстрел повали бягачия шопар и сложи край на ловните ни неудачи през този зимен ден. Успехът дойде внезапно, когато отчаянието вече бе на път да ни сломи. Но чий бе този щастлив изстрел? Всички бяхме стреляли по шопара или поне така твърдахме. Ето защо сега крачехме хем доволни, хем и леко озадачени. От една страна, вече ясно си представяхме топлия чай и чашата коняк или нещо друго съгриващо

как се разливат по премръзналите ни жили край печката в хижата и това ни даваше сили, от друга обаче, изпитвахме тревога от предстоящия спор за трофея.

Последните метри все пак изминахме кротко, без разговори, като под вълшебна команда, точно както се пее в онази детска песничка: „Тихо, тихо като мишка, тръгвай с мен в индийска нишка, да заровим под луната брадвичката на войната.“^[1] На площадката пред хижата се спряхме и затропахме с крака, за да падне снегът, почистихме дрехите си с метличка и накрая Митко със замах отвори масивната дървена врата. Отвътре ни лъхна аромат на борина и мащерка.

След половин час вече седяхме в столовата край масата, покрита с пъстра мушама, и хапвахме кой каквото бе донесъл — туршия, мариновани гъби, наденички, печено пиле. Някой бе донесъл даже варени яйца. Пийвахме от ароматния чай и от други подгриващи напитки, най-вече от прочутата местна сливовица. Но не след дълго спорът за прасето се разгоря отново. Изглежда, щеше наистина да отрови вечерта ни. Пламен не издържа и предложи да теглим жребий. Който спечели — той е утрепал прасето и негов е трофеят. Тогава се намесих и аз. Заявих, че щом ще оставяме нещата в ръцете на сляпата съдба, то поне преди това да се позабавляваме. Предложих да проведем нещо като конкурс, едно състезание. Всеки да разкаже по една небивалица и този, чиято история е най-забавна и също така най-смахната, той да получи трофея. И повече никой да не обели и дума на тази тема. Вече бяхме доста пийнали и идеята се хареса. Решихме да теглим жребий за реда, по който ще докладваме историите си. Аз отново поех инициативата и подготвих съответните листчета с номерца като за студентски изпит. Сгънах ги и ги сложих в ушанката на Сергей. След това всеки изтегли своето листче. Подреждането, което се получи, бе следното: започваше Митко, след това следваха Гошо, Сергей, Пламен, Янаки и накрая завършвах състезанието аз. Казват, че последният се смее най-добре. Ще видим. Решихме също така всяка история да си има име, за да можем по-лесно да ги различаваме и класираме. Решихме и да не се прекъсваме, докато разказваме, и чак накрая всеки да даде своята оценка за всяка история по петобалната система. И който събере най-много точки — негов е трофеят и той дели месото.

Остава само да добавя, че по стар навик все пак скришом записах на мобилния си телефон историите и след това малко ги пооправих, преди да ви ги предложа. Нали съм издател. Както вече разбрахте, моята история, която бе последната, беше за чаровния бизнесмен Ганев и за неговия адаш заместник-министъра. Аз получих най-много точки — 24 от 25 възможни, и вече отпивах ухилен от сливовицата и виждах как препарираната зурла на шопара се пъчи на стената на вилата ми.

Точно тогава внезапно се обади рижата Лиси.

— И аз имам една история — заяви гордо и безапелационно тя. До този момент не бяхме я забелязали. Отначало се направихме, че не сме я чули. Лиси бе по-малката дъщеря на Сашо, който, както вече споменах, бе отпращил към градчето с моята мазда да вземе резервния акумулатор. Всъщност името на малкото чудовище бе Алиса, но всички я наричаха Лиси, което много ѝ отиваше, защото бе същинска малка лисица — с ярка рижа коса и с леко дръпнати очички.

— Аз ще замествам баща си — потвърди намеренията си тя.

— Няма как да участваш, защото не си била с нас на лова — опитах се спокойно да парирам атаката ѝ, но гласът ми ме издаваше, че съм напрегнат, защото почувствах заплаха за моя ценен и вече законно притежаван трофей.

— И ти не си го убил, но искаш да го имаш — заяде се Лиси. — Значи не е важно кой го е убил, а кой е най-добър по разказването на истории. Така ли е, чичо Гошо? — потърси подкрепата на най-стария и най-авторитетния сред нас малката хитруша. Гошо беше вече порядъчно сръбнал и успя само да измърмори „що да не разказва“.

Подкрепи го Сергей.

— Има право да разказва. Сашо има същите права, както всеки от нас, защото е участвал наравно с нас в подготовката на лова, а Лиси му е дъщеря и значи законно го представлява в състезанието ни.

Митко и Янаки само кимнаха вяло, а Пламен леко похъркваше, отметнал назад глава.

— Е, добре, щом искаш, разказвай, но Пламен няма да участва при определянето на точките ти, така ще има справедливост — отстъпих аз, като си направих тънката сметка, че Лиси няма как да спечели трофея. Тя не можеше да събере повече точки от мен, защото аз можех да ѝ дам толкова, колкото пожелаея, и със сигурност нямаше

да ѝ дам нито една излишна точка. Даже и да успееш по някакво чудо да събере пълния комплект точки на останалите, аз щях да ѝ бия дузпата. „Даже да ѝ дам и цели три точки, тя пак ще е след мен“ — успокоих се напълно, смятайки наум, доколкото можех в това състояние.

— Дадено — отсече малката хитруша и започна разказа си. — Имало едно време едни седем стари приятели, заклетни ловци, които редовно ходели на лов в планината, я за зайци, я за глигани, особено през зимата.

Тук се обади Митко, макар че трябваше да си мълчи по правилата на играта.

— Я, че те били съвсем като нас — и отпи от сливовицата.

— Та веднъж тези седем приятели се наговорили да отидат на лов, защото било дошло времето на шопарите — продължи уверено Лиси. — Един от тези седмината бил собственик на прочуто модно списание, пък и продуцент, май така му казват, на разни модни неща като „Мис Вселена“, само че за България или за някой град като София, или за друго подобно нещо.

В този именно момент аз за пръв път почувствах, че нещо не е наред, защото малката Лиси явно се фиксираше върху мен. Аз бях стар приятел на баща ѝ и често гостувах у тях. Преди да се качим сега в планината, бях отседнал у тях да пренощувам. Сашо бе вдовец и сам се грижеше за двете си дъщери. Жена му почина от рак преди 6 години. Имаше си приятелка в областния град, но тя не искаше да дойде да живее в неговата глуха провинция, а пък той не искаше да се откаже от пчелите, въдиците, лова, ливадите и горите. Освен това го бяха избрали за заместник-кмет и се чувстваше задължен към съгражданите си.

— Та този от приятелите, дето се занимавал с мода, решил да гостува на един от ловците, който живеел в градчето в подножието на планината, така де, да преспи там преди лова. Вечерта всички седнали около масата да похапнат печено агне — гостът, бащата и двете му дъщери. Този от ловците, дето бил домакинът, пиел само бира, защото не знаел дали няма да го повикат внезапно по някоя спешна работа, я някоя крава се разболе, я някой камион заседне. Гостът обаче си сръбнал яко от домашната ракия. И наистина, за беда в един момент, късно вечерта, по джиесема извикали домакина спешно да отиде да

помага, защото снегът бил затрупал една линейка и трябвало веднага да се отиде да се издърпа колата.

Тук вече съвсем наострих уши, защото историята на Лиси точно, ама минута по минута, повтаряше това, което наистина се случи вечерта преди лова. Тогава наистина извикаха Сашо за онази закъсала линейка и той отказа да ме вземе със себе си, защото имало достатъчно мераклии да помагат. И аз останах край камината с чаша в ръка и с двете му дъщери. Както вече казах, Лиси бе едно рижо чудовище, но по-голямата дъщеря Елвира бе нещо различно. Тя вече се бе оформила като девойка, учеше в последния клас на гимназията. Знаех от баща й, че е запалена по модата и иска да учи дизайн. Явно Лиси сега буквално повтаряше събитията от предишната вечер, но с каква цел? Останалите членове на ловната ни дружинка се бяха вече съвсем умърлушили и очевидно още не схващаха накъде бие Лисаната. Единствен Сергей нещо се замисли или по-скоро се озадачи за минута, защото изрече едно „тъй, тъй“, докато отпиваше от чашата си.

— Когато гостът останал сам, като всеки мъж започнал да се хвали. Започнал да разказва как издава книги и какви ли не още неща — продължи Лиси, — какви големи тиражи имат списанията му, как прави реклама на разни чужди фирми. Тогава едната от дъщерите, тази, която била по-голямата, попитала дали издава и модни списания. Гостът, без да се замисли, отговорил, че не само издава модни списания, но и познава всички най-важни модни агенции, дето се занимават с модни ревюта и с конкурсите за красота, и то не само у нас, но и в чужбина, във Франция, Италия... След още две чашки даже заявил, че ако пожелае, може да прати всяко момиче на всеки конкурс по света.

Е, това вече не беше вярно, колкото и смътно да си спомнях за събитията от предишната вечер, със сигурност можех да заявя, че подобни глупости не съм говорил. В този момент обаче за пръв път безпокойството ми премина в паника. Дали пък наистина не съм си вкарал някой таралеж в гащите?

А Лиси уверено продължаваше.

— Двете дъщери били страшно впечатлени от връзките и възможностите на госта. По-голямата направо щяла да припадне от възторг и си поискала веднага той да я включи в „Мис България“ или поне за някое друго голямо състезание. Тук обаче нашият човек

започнал да бие отбой и да обяснява, че не са го разбрали правилно и така нататък. Но вече било късно и голямата дъщеря, която само за това мечтаела — да влезе в модата, хитро си замълчала и започнала да крои своя план. Когато баща им се върнал и всички си легнали, тя станала посред нощ, включила компютъра си и записала на една флашка свои снимки, които била й правила една приятелка и с които тя мислела през лятото да кандидатства в конкурса „Мис Бикини“ в Слънчев бряг. Снимките, макар и не съвсем неприлични, не били за „Фейсбук“. След това тя отишла в коридора и пъхнала флашката в джоба на коженото яке на госта.

Тука вече паниката ми премина в ужас. Аз машинално извърнах глава към антрето пред столовата, където висеше коженото ми яке, но от мястото, където седях, то не се виждаше.

— На сутринта дошли и останалите членове на ловната дружинка и всички заедно се отправили в планината. Правили каквото правили там горе, но за беда акумулаторът на една от джипките сдал багажа и бащата на двете момичета решил да се върне в градчето за акумулатор. Така и станало, прекъснал той по-рано лова, отишъл в хижата, сменил канадката си с коженото яке, качил се на другия джип, който принадлежал на онзи приятел с модните списания, и отпрашил надолу по заснежения път с надеждата да се прибере в хижата, преди съвсем да се мръкне. Чак когато вече приближавал града, забелязал, че в бързината е облякъл вместо своето кафяво кожено яке това на някой друг от компанията. Работата е там, че трима от приятелите — той самият и още двама, един от които рекламният бос, имали еднакви кожени якета.

„Взел е моето яке...“ — с ужас си помислих, като гледах втренчено към антрето. Там, върху дъбовата ламперия, хванати за стърчащите като шипове закачалки, висяха обикновено якетата и винтягите ни. Ние тримата — аз, Сашо и Митко, имахме наистина почти еднакви кожени якета. Сашо ни уреди да си ги вземем изгодно от негов приятел, който ги беше произвел за износ в Германия, но след като на Запад престанаха да носят якета от кожа, закри фабриката си и разпродаваше всичко наред. Трите якета бяха почти еднакви — от много качествена телешка кожа, само че в различни нюанси на кафявото. Моето беше по-светло от това на Гошо, а якето на Митко

имаше слаб червеникав оттенък, като махагон. В бързината като нищо можеха да се объркат.

Лиси не ми остави никакво време за размисъл върху внезапно възникналата ужасна хипотеза и продължи с тънкото си гласче.

— Като разбрал какво е станало, започнал да бърка по джобовете на якето си, за да види чие е всъщност това яке, което бил облякъл. В джобовете обаче нямало нищо, освен една флашка. Извадил я и я огледал. След това я прибрал обратно и решил да провери какво има на нея и така да разбере чие е якето. Затова, като се прибрал и свършил работата си с акумулатора, отишъл при компютъра си да провери на кого е флашката и какво да види — снимки на дъщеря му, и то по бикини. Последвало обяснение с дъщерята и, разбира се, тя надрънкала врели-некипели, излъгала, че онзи нещастник, издателят на модните списания, я бил уговарял да му даде тези снимки и разни подобни измишльотини. Представяте ли си каква ярост обхванала бащата...

В този момент внезапно се размърда Гошо и даже успя да произнесе: „Я, ами ако този де, бащата, е имал пистолет.“ „Вярно бе — сепнах се аз още повече — ами, да, Сашо имаше законен пистолет. И е много добър стрелец.“

— Та съвсем ядосан, бащата тръгнал обратно към хижата, решен да търси отговор от своя приятел какво правят полуголите снимки на дъщеря му на флашката в джоба на якето му — тук Лиси направи ефектна драматична пауза, като ме погледна лукаво със зелените си очички. — По-нататък нещата продължили така: Бащата се върнал в хижата, извадил пистолета и тръгнал да разпитва нещастника с модните списания. Онзи, понеже не знаел въобще за какво става въпрос, само отричал, и говорел врели-некипели. Накрая нервите на бащата не издържали и той взел, че гръмнал рекламния бос.

— Айде бе? — обади се, като хлъцна, Янаки. — Каква драматургия, какъв сюжет. Невероятен край. Хайде да гласуваме. Аз давам 5 точки на Лиси.

— И аз — обади се Сергей.

— Може да броите и моите 5 — не остави никакви съмнения Гошо.

— От мен също — наля масло в огъня последен Митко.

— А ти? — насочи към мен вниманието на всички Янаки. И точно щях да кажа, че давам три точки, когато чух как с трясък се отваря дебелия дъбов врата на хижата, как някой тежко затропа в антрето, очиствайки обувките от сняг, и след няколко секунди на вратата на столовата се показва яката фигура на Сашо. Той беше облечен с моето кожено яке! Аз изтръпнах. Видът му обаче не беше този, който очаквах — не гледаше на кръв! По-скоро гледаше като нормален, уморен от пътя човек. Почувствах, че някой ме дърпа за ръката, беше Лиси. Тя ме гледаше лукаво, излъчваше неподправено превъзходство. Намигна ми. Забелязах, че в ръчичката си ниско под масата държи нещо — беше флашка. Тя доближи ръката си до моята и произнесе тихо: „Е, каква оценка ми даваш?“

— Ами, явно и аз давам 5 точки — смотолех, грабвайки бързо флашката от ръчичката ѝ.

— Браво, само така! — извика Янаки и се обърна към Сашо. — Виждаш ли каква дъщеря имаш! Докато те нямаше, тя честно спечели трофея. Без да си гърмял по шопара, вече го имаш! Да пием за Лиси, най-голяма умница сред нас!

— Да пием, да пием — обадиха се и другите.

Само аз мълчах, стискайки флашката в ръка.

На другия ден, щом се прибрах в апартамента си в София, първото нещо, което направих, бе да включа лаптопа. С треперещи от яд пръсти набутах в USB порта проклетата флашка и зачаках. Минаха няколко секунди, докато се появи прозорчето с файловете. Беше празно. Нямаше нищо.

---

[1] Джани Родари „Небето е на всички“ ↑

Издание:

Автор: Марио Милано

Заглавие: Таралеж в гащите

Издание: първо

Издател: ФТП

Година на издаване: 2014

Тип: сборник разкази

Националност: българска

ISBN: 978-954-8605-03-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16604>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.